

l'arjau

REVISTA CULTURAL

Ajuntament de Sant Feliu de Guíxols

Núm. 66 NOVEMBRE 2012

CALIDOSCOPI

El Festival de la Porta Ferrada compleix 50 edicions

■ L'ENTREVISTA

ELISA CELADA, vídua del gran pianista guixolenc Joan Padrosa Baus, protagonista d'un gran nombre de concerts del Festival de la Porta Ferrada, recorda la seva trajectòria i la seva estimació per la ciutat

■ CONTRASTOS

Terra de festivals

■ LES IMATGES

Un festival per a tots els gustos

■ EL TINGLADO

Notícies i actualitat

Públic assistent a l'actuació de Joaquín Sabina durant el Festival de la Porta Ferrada el juliol de 2006
AMSFG. Procedència: Premsa (Autor: Pere Carreras)

EN AQUEST NÚMERO...

■ PRESENTACIÓ	03
■ CALIDOSCOPI. El Festival de la Porta Ferrada compleix 50 edicions.....	04
El punt de vista	06
Les imatges.....	34
L'entrevista. Elisa Celada	38
Contrastos	42
■ EL TINGLADO	44
■ DIRECTORI	47

EDICIÓ

AJUNTAMENT DE SANT FELIU DE GUÍXOLS
www.guixols.cat

REDACCIÓ

ARXIU MUNICIPAL
SERVEI DE PUBLICACIONS D'ARXIU
Cra. de Girona, 45-47
17220 St. Feliu de Guíxols
Tel. 972 32 25 93

COORDINACIÓ

M. ÀNGELS SUQUET

CONSELL DE REDACCIÓ

JOSEP AULADELL, MARC AULADELL, PERE CARRERAS,
JORDI COLOMEDA, DAVID HERNÁNDEZ

COL·LABORADORS

NARCÍS-JORDI ARAGÓ, PERE CARRERAS, JOAN
GAY, ALFONS HEREU, JOAQUIM RABASEDA,
CARME SAIS, M. ÀNGELS SUQUET

FOTO DE LA PORTADA

VIOLONCELISTA DURANT UN CONCERT DE
L'ORQUESTRA DE STUTTGART, AL FESTIVAL DE LA
PORTA FERRADA CAP AL 1970. AMSFG. COL·LECCIÓ
MUNICIPAL D'IMATGES (AUTOR: DESCONEGUT)

ASSESSORAMENT LINGÜÍSTIC

ELISENDA LORÉS I MIREIA TRULL

DISSENY I MAQUETACIÓ

DOSIS PROJECTES GRÀFICS

IMPRESSIÓ

GRÀFIQUES BIGAS

ISSN 2013-0813
DIPOSIT LEGAL: GI-1.611-89

Cap part d'aquesta publicació, incloent-hi el
disseny, fotografies, dibuixos i estadístiques, no pot
ser reproduïda, emmagatzemada ni transmesa de
cap manera ni per cap mitjà (electrònic, mecànic,
òptic, de gravació o bé fotocòpia) sense autoritza-
ció prèvia de l'autor i editor.

Actuació a l'Espai Port del Festival de la Porta Ferrada, el juliol de 2009. AMSFG. Procedència: Premsa (Autor: Pere Carreras)

PRESENTACIÓ Enguany el Festival de la Porta Ferrada compleix 50 edicions. Aquest festival es va iniciar l'any 1958 amb un únic concert que va tenir lloc el 13 d'agost a la plaça del Monestir, davant la Porta Ferrada, que havia estat convenientment il·luminada per acollir l'actuació de l'Orquestra Filharmònica i la Coral de Stuttgart (Alemanya). Tal com remarca Margarida Wirsing al setmanari *Àncora*, la bellesa es va agermanar amb unes excel·lents qualitats acústiques. En les primeres edicions, el programa del festival es va dedicar als autors clàssics, romàntics i barrocs. Ben aviat, la programació va consistir en tres concerts i es va vincular amb la Festa Major. Aquells primers concerts anaven a càrrec d'orquestres i formacions catalanes, principalment de Barcelona, i un dels principals protagonistes va ser el pianista guixolenc Joan Padrosa.

Com el Festival de Música de S'Agaró, iniciat l'any 1956, el Festival de la Porta Ferrada va sorgir com a contrapunt de les diferents iniciatives que hi havia hagut a la ciutat durant la dècada dels cinquanta, quan s'havien organitzat diferents festivals de caire folklòric. L'any 1950, per la revetlla de Sant Jaume, el Instituto de Estudios Guixolenses va organitzar el seu primer festival. L'any següent, la segona edició la va protagonitzar la Sección Femenina de Danza de Blanes, que va actuar a la pista del Salón Victoria, ambientada a l'estil mariner. L'any 1955, el 18 de juliol, l'Esbart Dansaire del Centre Excursionista Montclar va actuar al Café Oriente per obsequiar els components de la Ruta Turística de Radio Nacional de España. El mateix any, els dies 24 i 25 de juliol, l'Ajuntament va organitzar un festival al passeig del Mar amb el suport del Patronato de Información y Educación Popular del Ministerio de Información y Turismo. En aquella ocasió va actuar la popular Marianela de Montijo amb el seu ballet. Als anys 50, aquests esdeveniments musicals van servir per fomentar el tipisme construït pel règim dictatorial i, alhora, per atreure turistes i visitants. Amb la democràcia han estat concebuts com a reclams per al turisme cultural i sovint s'han decantat per intèrprets de fama internacional, la interculturalitat i la tradició mediterrània.

Concert de l'Orquestra Ciutat de Barcelona sota la direcció del mestre Antoni Ros-Marbà el juliol de 1971, durant la Setmana Juli Garreta, dins del Festival de la Porta Ferrada. AMSFG. Fons Joan Canadell. (Autor: Jordi Budó)

CALIDOSCOPI

El Festival de la Porta Ferrada compleix 50 edicions

"La música es el arte más directo, entra por el oído y va al corazón", Magdalena Martínez (1963), flautista espanyola. Moltes frases d'artistes, músics i intel·lectuals fan referència al vessant comunicatiu de la música, però aquesta és especialment punyent. La universalitat del llenguatge musical i la seva capacitat per emocionar l'han convertit en un recurs essencial per a l'entreteniment de les persones. Joan Gay i Joaquim Rabasseda expliquen com, al segle XIX i principis del segle XX, la classe burgesa ja gaudia de concerts i espectacles als llocs d'estiueig. Narcís-Jordi Aragó recorda com, a partir dels anys 60, la radical transformació urbanística de la Costa Brava d'alguna manera es va compensar per mitjà de l'organització de festivals, exposicions i altres actes culturals. Carme Sais exposa que, a partir dels anys 80, amb la transició democràtica, es va generalitzar l'oferta de productes culturals per satisfer els ciutadans i que, posteriorment, els festivals de música han resultat un poderós dinamitzador econòmic per a les localitats organitzadores. Alfons Hereu ressegueix la història del Festival de la Porta Ferrada des de l'any 1958 fins a l'actualitat i Pere Carreras, des de darrere les bambolines, ens descobreix fets i anècdotes de la darrera dècada d'aquest festival.

Vist per la **GESTIÓ CULTURAL** VALOR I EMOCIÓ DELS FESTIVALS. Durant els anys 80 i 90 es va potenciar l'oferta d'activitats culturals i la creació d'equipaments tant per al gaudi dels mateixos ciutadans com per a l'atracció de turistes. En l'actualitat, però, les circumstàncies econòmiques requereixen una plena justificació de qualsevol despesa. No obstant això, els festivals poden ser utilitzats com una inversió per dinamitzar econòmicament el territori i, en aquest sentit, les comarques de Girona compten amb un gran potencial quant a paisatge, patrimoni, cultura i turisme.

Si bé a partir dels anys 80 es desenvolupen les programacions estables de teatre, música i dansa a les ciutats, és a partir dels anys 90 que els ajuntaments aposten per consolidar el consum cultural creant diverses infraestructures (teatres i centres culturals). En paral·lel, hi ha poblacions turístiques que de forma espontània desenvolupen festivals. Josep Lloret, director del Festival de Músiques de Torroella de Montgrí ho explica així: "hi ha dues aportacions: la cultural (motiu pel qual es va crear un festival dedicat a la música clàssica) i l'econòmica (que va sorgir *a posteriori*). Respecte a l'aportació cultural, el festival és el motor que dinamitza l'activitat musical de la vila durant tot l'any".

No hi ha diners per pagar tots els serveis públics tal com els hem conegut els darrers vint anys i hem de revisar tot allò que costa un cèntim del diner públic

En l'actualitat la crisi econòmica ha frenat en sec la dotació d'infraestructures i, les existents, passen dificultats per sobreviure. No hi ha diners per pagar tots els serveis públics tal com els hem conegut els darrers vint anys i hem de revisar tot allò que costa un cèntim de diner públic. Sanitat, educació i cultura pateixen unes retallades inimaginables tres anys enrere i cada despesa que es fa s'ha de justificar plenament. Per això, ara és més necessari que mai saber explicar per quina raó fem qualsevol activitat cultural i, entre aquestes, els festivals. Cal delimitar amb quins objectius proposem un esdeveniment i quins són els resultats que pretenem obtenir realitzant-lo. No és plantejable finançar amb diners públics un festival que només serveixi com a entreteniment. El punt de partida és entendre que les activitats culturals, i els festivals com a activitat cultural que busca l'excel·lència, són una infraestructura i que els diners que s'hi destinen no són una despesa, sinó una inversió. Aquest discurs és el seu fonament i ha d'anar lligat al fet de plantejar aquests festivals amb objectius de millora social i de dinamització cultural i econòmica del municipi i del territori on es realitzen.

Hi ha moltes experiències que demostren que optimitzar un festival combinant els objectius culturals i econòmics és possible i, que quan es fa ben fet, ambdós sectors es retroalimenten

Hi ha moltes experiències que demostren que optimitzar un festival combinant els objectius culturals i econòmics és possible i que, quan es fa ben fet, ambdós sectors es retroalimenten. Veiem, doncs, quines són les seves virtuts. En primer lloc, des del punt de vista turístic, segons l'Organització Mundial del Turisme, els festivals culturals desenvolupen les funcions següents:

1. Construeixen una marca que dóna visibilitat en el mercat.
2. Poden reconduir la demanda i reordenar l'estacionalitat d'una destinació.

3. Ajuden a la creació de paquets turístics relacionats amb l'esdeveniment.
4. Reforcen l'orgull local i la identitat col·lectiva mitjançant la participació de la població resident en l'organització.

A més, és sabut que la seva periodicitat anual afavoreix que hi hagi gent que vulgui comprar un habitatge a les poblacions on hi ha un festival, ja que aquests garanteixen a l'aficionat una programació de qualitat i un ambient sociocultural agradable durant els períodes de vacances.

En segon lloc, els festivals contribueixen a la creació de llocs de treball, impacten en el desenvolupament cultural i social, activen les dinàmiques artístiques locals, descentralitzen la cultura i donen notorietat a una vila (Mercier i Bouc-hard, 2003). Concretament, beneficien l'hostaleria, la indústria, el comerç, les empreses de relacions públiques, de lloguer de materials escènics i musicals, de manteniment informàtic, de seguretat, les agències de comunicació, la premsa, el transport, etc. A més, l'impacte de la comunicació dels festivals en els mitjans té un alt valor, com diu Sunyer, director del Festival Temporada Alta (TA): "per a una ciutat receptora de turisme cultural és un anunci publicitari de promoció de la ciutat per a un *target* de públic idoni". En el cas del Festival TA aquest impacte és notable ja que les aparicions a la premsa (estatal, nacional i internacional) tenen un valor estimat en 4.721.987 euros i a les televisions públiques espanyoles d'1.771.748 euros. Finalment, cal destacar que els festivals suposen per a les poblacions organitzadores una injecció econòmica important quant a captació de capital forà provinent de subvencions i patrocinis que, d'altra forma, no arribaria a la localitat, i que aquest capital, a més, impacta en bona mesura en la població mateixa.

Si mirem a casa veiem que el Festival de la Porta Ferrada de Sant Feliu de Guíxols és un bon exemple de l'oportunitat que pot ser el festival per a la població (igual que ho va ser en els seus inicis, ara fa 50 anys)

De fet, hi ha grans festivals de música que s'han convertit en lucratiu negoci, alhora que suposen un atractiu turístic de primera. Aquest seria el cas del Festival Internacional de Benicàssim, el qual, fins i tot, cotitza a la Borsa de Londres. Si mirem a casa veiem que el Festival de la Porta Ferrada de Sant Feliu de Guíxols és un bon exemple de l'oportunitat que pot ser el festival per a la població (igual que ho va ser en els inicis, ara fa 50 anys). Actualment, l'aportació econòmica directa sobre els hotels i restaurants ganxons és de 50.000 euros i és fàcil esperar que l'impacte indirecte en estades del públic pugui incrementar en molt aquesta xifra si l'oferta d'establiments millora, en nombre i diversitat, els propers anys. El pressupost del festival compta amb un 40 % de capital extern i només el 27 % és inversió local. Pel que fa a l'impacte publicitari en els mitjans de comunicació, el 2011 va tenir un valor aproximat

A la pàgina anterior: concert de la pianista Sara Ott al 31è Festival de Torroella de Montgrí, el 12 d'agost de 2011. Festival de Torroella de Montgrí (Autor: Toni León); a baix, La Stagione Armonico, sota la direcció de Sergio Balestracci al 31è Festival de Torroella de Montgrí, el 19 d'agost de 2011. Festival de Torroella de Montgrí (Autor: Toni León)

En aquest sentit cal saber que les tendències generals en consum indiquen que la gent ja no compra compulsivament, sinó que la seva motivació es limita a voler disposar del que es necessita per viure i ser feliç

de 750.000 euros, una quantitat equivalent a una gran campanya publicitària. Unes xifres gens menyspreables quan es tracta d'una població que es troba en situació de depressió turística i comercial, però que, probablement, és la població amb més potencial de desenvolupament turístic de tot Catalunya. La revitalització futura de Sant Feliu es preveu que es fonamenti en la recuperació de l'hostaleria, l'obertura del Museu Thyssen i el desenvolupament d'una oferta turística que integri els valors paisatgístics i naturals amb els culturals i els turístics. En aquest marc, el Festival de la Porta Ferrada és un ingredient clau per a un projecte estratègic que ha de fer que la població esdevingui un dels principals centres d'atracció del turisme cultural de qualitat de Catalunya.

Els ingredients existents a les comarques de Girona en cultura, turisme i paisatge són la millor garantia: un substrat fèrtil que gairebé exigeix que s'aprofiti a través d'una gestió eficient

Efectivament, si entenem que destinar recursos als festivals és una inversió en desenvolupament local i regional, podem encarar el seu futur plantejant nous objectius. Encara avui en dia en molts països estan potenciant la seva oferta de productes enfocats al turisme musical, com a Islàndia, Dinamarca o Suècia, treballant estratègies de desenvolupament regional tot cercant la singularització del producte turístic. Els ingredients existents a les comarques de Girona en cultura, turisme i paisatge són la millor garantia: un substrat fèrtil que gairebé exigeix que s'aprofiti a través d'una gestió eficient. Enlloc, tant com aquí, cultura i turisme poden reforçar-se mútuament per dinamitzar l'economia i mantenir les programacions culturals de qualitat al territori, ajudant diversos sectors a sortir de la crisi. Però cal tenir present que qualsevol projecte en aquest camp ha de tenir com a base la qualitat de la proposta cultural ja que ens estem adreçant a un públic madur, format, culte, exigent, com ho són els públics europeus. Parlem, tal com diu Josep Lloret, referint-se al de Torroella, d'un festival "pensat des d'una òptica cultural, no d'espectacle". Hem de tenir clar que fer un bon festival requereix una alquímia complexa (Mercier i Bouchard, 2004): una programació artística de qualitat, inserció del projecte en el teixit cultural local, originalitat, recursos suficients, infraestructures de qualitat (del festival, d'hotels i de restaurants) i un clima benigne. En aquest sentit hi ha festivals com el de Torroella de Montgrí que no han dubtat en fer-hi aportacions i a hores d'ara "les expectatives del festival són engrescadores tenint en compte que el 2014 s'inaugurarà l'Auditori, un edifici sociocultural pensat principalment com a equipament musical (es passarà d'un aforament per a 450 persones a un de 750)", diu Lloret.

D'altra banda, en la preparació dels festivals del futur caldrà tenir en compte les noves tendències culturals i turístiques. Quan parlem de tendències no hi ha una recepta de cuina bona i feta, només hi ha uns ingredients nous que cal saber aprofitar. En primer lloc, hi ha un turisme atret pels esdeveniments musicals que es caracteritza per un perfil de viatgers joves i independents, que s'organitzen ells mateixos el viatge i que dominen les xarxes socials. Barcelona té 76.000 visitants estrangers cada any atrets per esdeveniments musicals, una xifra comparable al poder d'atracció del World Mobile Congress. És el turisme que caracteritza el Festival Primavera Sound. Alberto Guijarro, director del festival, indicava el 2011 que el públic dels festivals és un nou model de turisme cultural que s'ha de potenciar i aprofitava per assenyalar que en alguns països el departament governamental que subvenciona els festivals de música és el de turisme i no el de cultura.

En segon lloc, els experts assenyalen que la veritable tendència és la combinació de vacances, turisme i enriquiment cultural, en una actitud més activa i participativa, a través de la complementarietat del turisme de sol i platja i del turisme cultural (García i Alburquerque, 2003).

En tercer lloc, es veu que el turisme cultural avança cap a formes menys elitistes i més espontànies (Robinson, 2005).

Finalment, cal preguntar-se com la crisi canviarà els hàbits de consum cultural i de turisme. En aquest sentit cal saber que les tendències generals en consum indiquen que la gent ja no compra compulsivament, sinó que la seva motivació es limita a voler disposar del que es necessita per viure i ser feliç. Es detecta que la gent ja no vol acumular més productes sinó que el que vol són els beneficis que els aporten els productes. És per això que el màrqueting comercial ja no apel·la al consum sinó a l'emoció. Pot ser que, si així és, la cultura tingui una nova oportunitat basada en la seva capacitat d'emocionar, i cultura i turisme han d'aprendre a comunicar millor les satisfaccions valuoses que aporten.

Quant a l'oferta, cal estudiar la desestacionalització parcial (o total), la creació de productes per a diferents segments de públic, vincular la imatge dels festivals a paquets turístics d'interès cultural i paisatgístic i, sobretot, invertir molt més en comunicació

Serà, doncs, necessari establir un marc de complicitat entre els sectors per desenvolupar aquest nou perfil de festivals de qualitat des de l'òptica del turisme cultural. És el moment de reclamar-ne una política d'àmbit regional que contempli la promoció internacional i de buscar l'aliança de l'àmbit públic amb el privat per desenvolupar un producte més complet. Esperem que la nova llei de patrocini estiu arribi a temps per aconseguir més apadrinament,

A la pàgina anterior i en aquesta pàgina: *La passió de Joana d'Arc* interpretada per la Berg Chamber Orchestra al 31è Festival de Torroella de Montgrí, el 16 d'agost de 2011. Festival de Torroella de Montgrí (Autor: Toni León); a baix, logotip de Temporada Alta, festival de tardor de Girona i Salt. Procedència: Ajuntament de Girona

ja que les subvencions públiques remeten inexorablement i, tot això, s'ha de fer professionalitzant la gestió i configurant equips pluridisciplinaris. Quant a l'oferta, cal estudiar la desestacionalització parcial (o total), la creació de productes per a diferents segments de públic, vincular la imatge dels festivals a paquets turístics d'interès cultural i paisatgístic i, sobretot, invertir molt més en comunicació. Una política de comunicació precària ha estat una de les principals errades de tots els festivals del país, perquè els estudis demostren que s'ha invertit molt poc en difusió més enllà de Catalunya. Tant és així que el director del desaparegut Festival de Músiques Religioses del Món de Girona, al mateix temps que lamenta la desaparició d'una oferta d'alt nivell musical, valora que "potser va faltar una major implicació amb el sector de l'hostaleria per crear campanyes més atractives i un major pressupost per fer difusió de l'activitat a l'estranger".

Una bona comunicació dels esdeveniments és clau. Per això, a les comarques de Girona hi ha latent la idea de crear un sistema de promoció integrada dels festivals gironins que suposi el llançament d'una nova marca comuna que porti un nou atractiu. Si, a més a més, s'arriba a la coordinació i a la complementarietat de la programació i del calendari, haurem guanyat en eficiència i eficàcia i farem més viables que mai els nostres festivals.

L'impacte dels festivals sobre l'economia

Fira de la Mediterrània de Manresa (2011)	88.217 visitants. Impacte econòmic: 2,5 milions d'euros.
Benicàssim de Castelló (2011)	200.000 turistes (55 % estrangers). Impacte econòmic: 18 milions d'euros.
Primavera Sound de Barcelona (2011)	130.000 assistents. Impacte econòmic: 50 milions d'euros. Pressupost: 6 milions d'euros (un 4 % d'aportació pública).
Temporada Alta de Girona i Salt (2011)	68.635 assistents (93 % d'ocupació). Pressupost: un 88,7 %, és a dir, 2.729.007 d'euros, ve de fora i l'11,3 % és local (Girona i Salt). Impacte en els mitjans de comunicació: 6.493.735 euros. Impacte directe al municipi: contractació de 2.403 habitacions d'hotel (226.000 euros).
Torroella de Montgrí (2009)	Pressupost: 696.000 euros. Un 69 % del pressupost ve de fora i el 14 % és capital local. Impacte en els mitjans de comunicació: 927.000 euros. Impacte directe al municipi: 318.740 euros.
Músiques Religioses del Món de Girona	Pressupost: 390.000 euros. Amb una inversió municipal de 150.000 euros s'aconseguia aquest pressupost, dels qual hi havia 170.000 euros de contractació directa a proveïdors de la mateixa ciutat.

BIBLIOGRAFIA

GARCÍA, Antonio; ALBURQUERQUE, Francisco J. *El turismo cultural y el de sol y playa: ¿Substitutos o complementarios?*. Cartagena: Universidad Politécnica, Cuadernos de Turismo, 2003.

GONZÁLEZ, Francesc. *La gestió de festivals musicals amb finalitat turística a Catalunya* a http://uoc.academia.edu/FrancescGonz%C3%A1lezRevert%C3%A9/Papers/1232636/La_gestio_dels_festivals_musicals_amb_finalitat_turistica_a_Catalunya [consulta feta el 21 d'agost de 2012].

MERCIER, Sophie; BOUCHARD, Diane. *Tourisme culturel et festivals. Opportunités et limites d'un tel partenariat*, juny de 2004 a <http://thesophie-diane.free.fr/IMG/pdf/Memoire-2.pdf> [consulta feta el 21 d'agost de 2012].

ROBINSON, Mike. "Turismo entre la cultura de lo corriente i la cultura elitista" a *La Vanguardia*, Temes de debate, 22 de maig de 2005.

AGRAÏMENTS

A Víctor García de Gomar, Josep Lloret, Albert Mallol i Salvador Sunyer per la seva col·laboració.

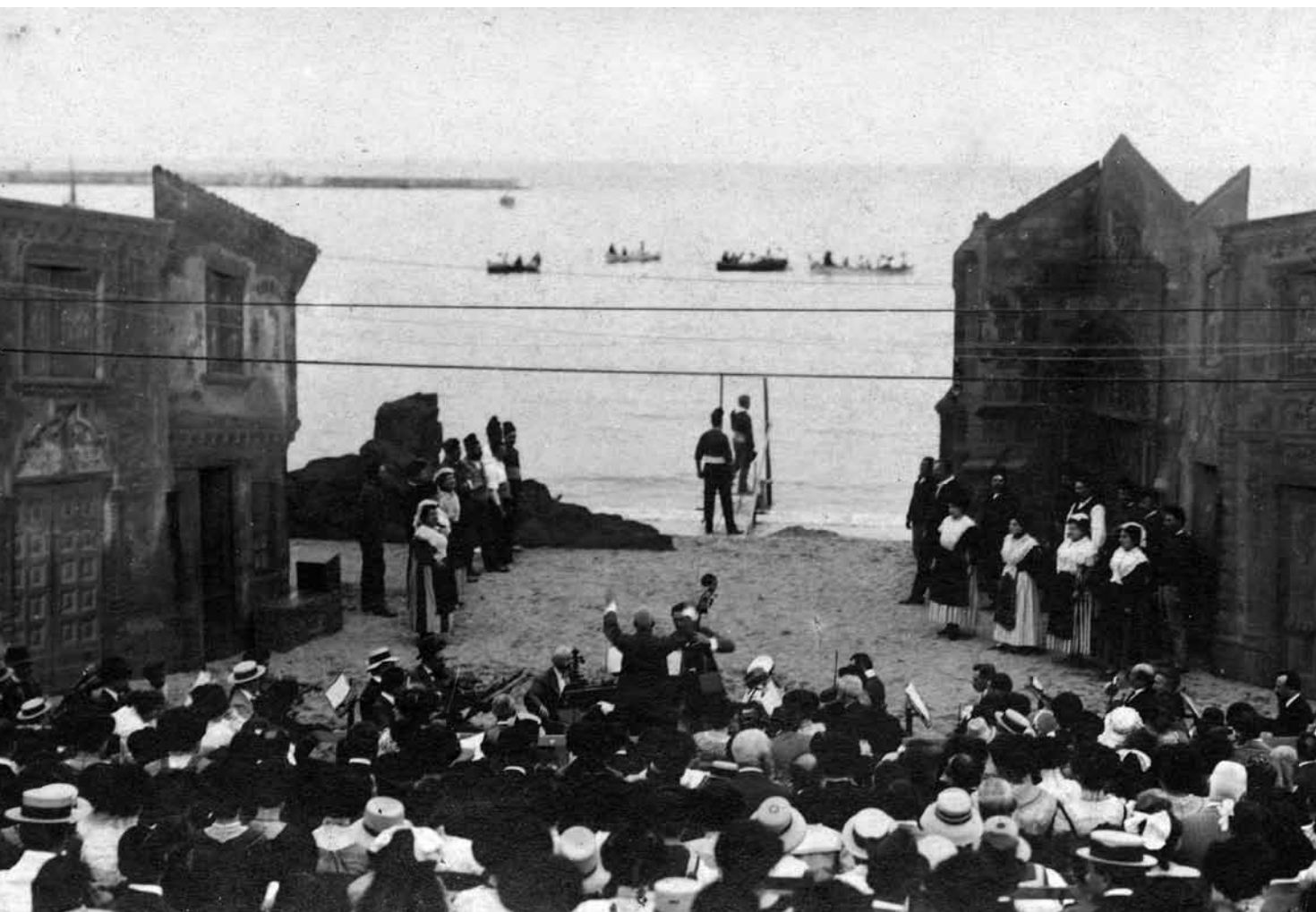
Carme Sais Gruart

Presidenta de l'Associació Professional de Gestors Culturals de Catalunya
Cap de servei de Cultura de l'Ajuntament de Girona

Vist pel **NOUCENTISME** UNA MIRADA ENRERE: LA INSTITUCIONALITZACIÓ DE LA MÚSICA A SANT FELIU DURANT ELS ANYS DEL NOUCENTISME. Al segle XIX, la puixant classe burgesa es va envoltar de moda i luxe, alhora que buscava activitats i llocs per al lleure. En aquest context la música constituïa un element important a través, per exemple, de l'organització de concerts i representacions de teatre líric. A Sant Feliu de Guíxols la representació de l'òpera *Marina* a la platja l'any 1910 o la creació, l'any 1924, de l'Associació de Música són una mostra d'aquesta tendència. El Festival de la Porta Ferrada, iniciat als anys 50 en un altre context polític i social, se'n podria considerar l'hereu.

Sardanes al passeig, oficis solemnes, envelats a la platja, il·luminacions nocturnes i exposicions als aparadors comercials. Com era habitual a les viles empordaneses a principis de segle XX, durant la Festa Major Sant Feliu de Guíxols engalanava la pols quotidiana dels carrers i alterava els límits de les hores perquè la Festa Major definia un espai i un temps, com un ritual en què les viles agrupaven simbòlicament els veïns de la zona i atreïen algun foraster. Però l'estiu de 1910, paral·lelament a la convocatòria dels primers jocs florals celebrats a Sant Feliu, l'impressor Octavi Viader va promoure una producció operística sobre l'arena de la platja. La representació a l'aire lliure de *Marina*, d'Emilio Arrieta i Francesc Camprodon, marcava una transformació del lleure d'acord amb el gust erudit i burgès de les classes benestants. Aquell estiu, un any després dels fets tràgics que havien convertit Barcelona en notícia arreu d'Europa i pocs mesos després de les eleccions municipals

Representació de l'òpera *Marina* a la platja de Sant Feliu de Guíxols, el 7 d'agost de 1910. AMSFG. Col·lecció España-Ibáñez. (Autor: Ricard Mur)

Per a l'ocasió, l'impressor Viader va editar unes postals de recordatori, tal com se solia fer a l'època

que havien aturat momentàniament el projecte polític de la Lliga Regionalista, l'estiueig dels catalanistes va inventar alguns dels continguts i algunes de les bases econòmiques del turisme cultural a Catalunya. Perquè el públic de l'espectacle líric que va tenir lloc a la platja de Sant Feliu senyalava un canvi important en el contorn participatiu de la Festa Major.

Des de finals del segle XIX, les noves xarxes de comunicació ferroviària i l'higienisme d'estiu —és a dir, el poblament de les geografies fresques i la pràctica de banys tranquils i saludables— havien propiciat el desplaçament d'uns grups socials que també tenien ganes de visitar monuments i ampliar els seus coneixements històrics. L'any 1910, seguint el model de Besiers, un conjunt reduït de prohoms figuerencs havia organitzat una escenificació a l'aire lliure de *Canigó* de Jacint Verdaguer, segons l'adaptació de Josep Carner i amb la música original de Jaume Pahissa. Programada inicialment per a la Festa Major d'aquesta localitat, que a Figueres és a principis de maig, el mal temps va fer que es posposés per al juny. També al mes de juny, però a la platja de Palamós, van posar-se en escena fins a tres obres diferents. A principis del segle XX, doncs, l'Empordà era un lloc adient per a la representació d'òperes i teatre a l'aire lliure. *Marina* va ser un esforç més per tal d'oferir un entreteniment cultural als primers turistes de la Costa Brava.

En els mateixos anys en què es desenterraven míticament els tresors d'Empúries, els noucentistes no només van maldar per organitzar les institucions nacionals, sinó que amb el teatre líric van incorporar el turisme al projecte cultural del país

Per a l'ocasió, l'impressor Viader va editar unes postals de recordatori, tal com se solia fer a l'època. Com si fos la promoció d'un monument, les imatges de *Marina* a la platja de Sant Feliu ensenyaven una mirada cultural del litoral: a Sant Feliu no només s'hi practicaven banys, també s'hi restaurava genèricament el teatre antic, una modalitat escènica que dialogava amb l'entorn natural que l'acollia. Una de les fotografies de Ricard Mur exposa el gest encuriosit del fotògraf que, situat al centre de l'escenari, va dirigir l'objectiu de la càmera als espectadors uns moments abans de començar la representació. No és un enquadrament excepcional en la documentació gràfica que acompanyava les cròniques de l'anomenat *Teatre de Natura*, ja que hi havia un interès en aquest estil de teatre per retratar els espectadors. Així, tal com els primers festivals de música d'estiu dotaven d'un nou sentit als monuments i els omplien amb nous usuaris culturals, la programació de teatre i música a l'aire lliure convertia el públic en protagonista de la reforma europeïsta del país. "El salón del público estaba distribuído en tal forma

que, visto desde el mar, ofrecía y recordaba el aspecto de los grandes circos griegos de la antigüedad”, informava *Diario de Gerona* (13 d’agost de 1910, pàg. 8). Encara avui la fotografia ens concreta la netedat blanca i elegant dels vestits i dels barrets, ens informa del glamur i la moda i ens ensenya els rostres dels primers turistes. En els mateixos anys en què es desenterraven míticament els tresors d’Empúries, els noucentistes no només van maldar per organitzar les institucions nacionals, sinó que amb el teatre líric van incorporar el turisme al projecte cultural del país.

Però Sant Feliu de Guíxols, quan s’hi va organitzar un esdeveniment tan coherent amb les mentalitats del nou segle, no era només un escenari més o menys idíl·lic, o una platea còmoda per acollir forasters ociosos. Feia una dècada que disposava d’un teatre que es considerava el segon més gran de la província, propietat de Salvador Vidal. S’hi representaven espectacles lírics, amb una orquestra pròpia que acompanyava sarsueles i òperes. Els seus habitants feia temps que havien incorporat l’activitat musical en les seves formes de relació, ja fos cantant a l’Orfeó Gesòria o participant en balls de societat. La vida dels casinos, de les agrupacions sardanistes i de les diverses formacions instrumentals han deixat testimoni d’un ferm teixit en la vida associativa local que aquell primer turisme civilitzat i elegant no feia més que enriquir.

És en aquest marc de referència, de la mà d’un projecte polític que pretenia estructurar el país amb una vida institucional pròpia de les ciutats, que va néixer a Sant Feliu l’Associació de Música, l’entitat que va promoure l’organització de concerts entre 1924 i 1931

I, una dècada més tard, la societat de l’espectacle es materialitzava a la vida dels ganxons amb plena normalitat: podien assistir a representacions teatrals i sarsueles regularment, hi havia tres cinemes en actiu, es podien sentir cuplets i *variétés* al saló Novelty i, fins i tot, s’organitzaven trens especials per desplaçar el públic a Girona si hi havia concerts o funcions extraordinàries. És en aquest marc de referència, de la mà d’un projecte polític que pretenia estructurar el país amb una vida institucional pròpia de les ciutats, que va néixer a Sant Feliu l’Associació de Música, l’entitat que va promoure l’organització de concerts entre 1924 i 1931. Aquesta iniciativa personalitzava com cap altra l’ideal noucentista de civilització i cultura, i s’integrava a la Lliga Catalana d’Associacions de Música com les seves homòlogues de Barcelona, Granollers, Reus, Sabadell, Terrassa, Girona, Figueres o les que van fundar-se el mateix 1924 a Palafrugell i Palamós. Econòmicament, es fonamentava en les aportacions econòmiques dels mateixos socis –cinc-cents vint-i-cinc en menys d’un any–, que obtenien així l’entrada pels concerts organitzats mensualment al teatre Vidal. A més, en una iniciativa que no tenia precedents en les altres associacions, es va establir una quota reduïda per a obrers, d’una

Detall del públic que va assistir a la representació de l'òpera *Marina* a la platja de Sant Feliu de Guíxols, el 7 d'agost de 1910. AMSFG. Col·lecció España-Ibáñez. (Autor: Ricard Mur)

pesseta mensual. S'hi podia sentir "música selecta", o sigui repertori clàssic i romàntic, sobretot amb formacions de cambra i solistes, tot i que també es va propiciar la vinguda de l'Orquestra Pau Casals el 1925.

En les fotografies antigues d'aquella *Marina* representada el 1910 no hi podem calibrar quina era la proporció que corresponia al públic local en relació al forà. En el cas de l'Associació de Música, en canvi, sí que coneixem qui eren els personatges de la junta directiva encapçalada per Juli Garreta, l'any que va precedir a la seva mort: una barreja de músics, com Arseni Menció, Albert Granolleras o Arseni Roig, al costat de filharmònics més vinculats a l'activitat econòmica i industrial, com Ramon Bonet i Coll, Antoni Vidal i Arxer o Francesc Batet. Després del concert inaugural del 13 de novembre de 1924, expressaven la seva joia davant la primera assemblea: "satisfets no de

nosaltres, que no hem fet sinó recollir l'esperit viu de mediterranisme que com una llum guiadora va il·luminant cada dia més al nostre recer, sinó de vosaltres, i de la ciutat" (*L'Avi Muné*, 6 de desembre de 1924).

La història de la música contemporània a Sant Feliu de Guíxols segueix un guió propi però no pas únic a Catalunya. Aglutina la creació de l'ensenyament musical laic, la recodificació de les agrupacions corals, l'aparició de cobles i orquestres de ball, la nova estructuració dels salons burgesos i l'arribada dels repertoris romàntics i europeus. En aquest curs hi destaquen la programació d'activitats musicals públiques i la vertebració col·lectiva del públic diletant, idees en les quals aquests dos episodis de 1910 i 1924 hi tenen un valor de punts d'inflexió. Perquè les primeres dècades del segle xx, en les quals l'entreteniment es va transformar en un mitjà per a la construcció de la societat de masses, la música era una manera de civilitzar el món, una ocupació cultural del territori que inventava el paisatge i assajava fórmules que, vistes avui, poden arribar a sorprendre per la seva modernitat.

Si considerem que en els anys cinquanta encara hi havia en la vida col·lectiva de Sant Feliu una presència de la gent i dels costums que li havien donat forma de ciutat, la creació d'un festival de música a la Porta Ferrada, encarat a una nova realitat cultural, política i turística, podia recollir en el seu propi passat els ressons d'aquests precedents. Com amb el barret de palla o el vestit blanc que trobem a l'armari dels avis, el mirall ens retorna així vestits, però amb el nostre rostre actual.

Joan Gay i Puigbert

Joaquim Rabaseda i Matas

Escola Superior de Música de Catalunya (ESMUC)

Vist pel **RECORD** LA COSTA BRAVA DELS 50: UN PAPER EN BLANC. La transformació que ha sofert el litoral gironí durant les darreres dècades es fa especialment evident si es contrasta el paisatge actual amb les fotografies realitzades durant els anys 20 i 30. Als anys 50, però, l'arribada inesperada del turisme va provocar el trencament amb el passat i la construcció improvisada i massiva de les infraestructures necessàries per acollir els nous visitants. Els festivals de música van ser un dels primers intents per compensar la deshumanització de la Costa Brava.

Quan es vol comparar la Costa Brava d'ara amb la d'abans, sempre s'evoca i s'invoca la costa idíl·lica de la primera meitat del segle xx, tal com la van descriure la *Guia* del Centre Excursionista de Catalunya de 1922 i l'*Àlbum Meravella* de 1933: una costa de postal d'Amadeu Mauri o de Valentí Fargnoli, colpidora per la seva gràcia estètica, el seu equilibri harmònic i la seva majestuosa austeritat. Es parla poc, en canvi, dels anys que van precedir la gran transformació: el període que va dels feliços vint als convulsos seixanta. Com era, en realitat, la Costa Brava dels anys cinquanta? La resposta és senzilla: era molt semblant a la de les dècades anteriors, però amb una diferència: tot era igual que abans, però tot estava a punt de deixar de ser-ho.

Un "esplèndid aïllament"

L'any 1950, en una Tossa de pescadors, es filmava la pel·lícula *Pandora*, primera i involuntària eina de promoció turística del litoral. L'any 1951, en un article per al suplement de fires de Girona del diari *Los Sitios*, Carles Fages de Climent escrivia: "La Costa Brava no es una ciudad lineal (una de esas horribles ciudades rectilíneas inventadas por los arquitectos de suburbio) sino un perímetro irregular en el que cada pueblo es un barrio, cada camino una calle, las calas son ágoras y las islas templos. Un bello lugar sin enlace, atravesado por deficientes carreteras y casi ignorado por los turistas."

Encara pervivia, doncs, en el començament d'aquella dècada, la imatge bucòlica del litoral intocat i del "lugar sin enlace". Però el Gaiter de la Muga, profeta sense saber-ho, ja parlava de les "horribles ciudades rectilíneas" del futur.

L'any 1952, en la publicació *Gerona turística del Fomento de Turismo*, Margarita Wirsing, oculta rere el pseudònim de L. d'Andraitx, feia una passejada lírica per Sant Feliu de Guíxols des de primeres hores del matí fins a les últi-

Actuació de la Coral i l'Orquestra Filharmònica d'Alemanya del Sud, dirigides per Thomas Christian David en la primera edició del Festival de la Porta Ferrada, el 1958. Procedència: Col·lecció L'Abans. Teresa Ferrer i Rovira (Autor desconegut)

D'esquerra a dreta: creuers turístics a la platja de Sant Feliu de Guíxols, 1952. AMSFG. Col·lecció Municipal d'Imatges (Autor desconegut); vista del racó de Llevant de la platja de Sant Feliu de Guíxols durant la dècada dels 50. AMSFG. Col·lecció España-Ibáñez (Autor desconegut); turistes anglesos prenent el te a la terrassa de la Casa Rovira, regentada pel matrimoni Langdon-Davies l'any 1952. AMSFG. Fons John Langdon-Davies (Autor desconegut)

Els recursos del país eren molt limitats, i la presència de forasters es reduïa a gironins de l'interior i a procedents de l'àrea barcelonina: estiuejants que prenen banys de mar

mes de la nit. Resseguia la ciutat de dalt a baix i, en arribar al port, deia: "Del barrio de los pescadores sale una melodía templada, cantos de ultramar [...]. Los pescadores cantan, cantan al ritmo de las olas, fascinados por ellas, incluso en sus descansos, cuando el brazo reposa del remo y la mano del timón."

Es fa evident, doncs, que, en començar els anys cinquanta, la costa encara era idèntica a la de trenta anys abans. Un periodista local encara podia escriure –a propòsit de Lloret de Mar!– que "la vida se desenvuelve a ritmo de *ball de plaça*; aquí todos los caminos llevan, en buena hora, a la vida contemplativa". El mal estat dels sistemes de transport i les "deficientes carreteras" denunciades per Fages afavorien que la zona costanera visqués encara, com descobriria Yvette Barbaza, en "un esplèndid aïllament". Aquesta situació era filla de la pobresa. La Guerra Civil i la Segona Guerra Mundial havien aturat en sec una primera i tímida embranzida turística. Els recursos del país eren molt limitats, i la presència de forasters es reduïa a gironins de l'interior i a procedents de l'àrea barcelonina: estiuejants que prenen banys de mar, es protegien del sol sota tendals encanyissats i passaven les tardes i els vespres tal com ho explica Albert Segú a *Memòries de la Fosca*: "No fèiem migdiada i, havent dinat, es començava a animar la pineda amb una interminable tertúlia de jovent [...] Es posaven discos a la gramola [...] Parlàvem de tot, fèiem plans, jugàvem a cartes. A mitja tarda començava la tertúlia dels grans. Les senyores feien ganxet."

Aquests pacífics estiuejants tenien casa pròpia o sojornaven en fondes, hostals i antics habitatges llogats per temporades. L'any 1950 havien començat les obres d'ampliació de l'Hostal de la Gavina de s'Agaró, creat quinze anys abans per l'arquitecte Rafael Masó. La resta dels hotels tenien una estructura familiar i un caràcter artesanal, distingit per la simplicitat de l'oferta i la discreció del servei. Tota la costa semblava immersida en les aigües de la placidesa, però ja feia temps que, enmig de la duresa mineral del cap de Creus, un turista ac-

cidental anomenat René Magritte havia esbossat un quadre que passaria a la història de la pintura amb un títol simptomàtic: *El temps amenaçador*.

Suddenly, last summer

“De sobte, l’últim estiu” –per dir-ho amb el títol d’una altra pel·lícula mítica del litoral– tot va començar a canviar, gràcies a una convergència de circumstàncies. Per primera vegada després dels desastres de la guerra i d’una dura etapa de privacions, els europeus sentien una forta necessitat d’esbarjo i, a més, es podien permetre el luxe d’unes vacances pagades a l’empara de les noves lleis socials adoptades per la majoria de països occidentals. La Costa Brava, per la seva banda, oferia per a ells uns inesperats atractius: la puresa original del paisatge, la bondat del clima, la generositat de les platges i del sol, la proximitat de la frontera, el canvi favorable de divises i un immillorable nivell de preus. Així van arribar, quasi per sorpresa, els turistes. Van arribar quan tot estava per fer, i van propiciar l’adequació precipitada a les noves exigències i uns treballs forçats fets sota el signe de la improvisació. La situació creada s’il·lustra amb els dibuixos satírics de Cesc i amb la ironia de Noel Clarassó: “Un dia arribà un autocar amb una cinquantena de persones. El xofer demanà on era l’hotel, i un del país assenyalà un camp sembrat, donant a entendre que si encara no hi era, hi seria l’any vinent. I sí que hi fou, l’altre estiu. Després hi hagué un altre hotel, i un altre i un altre.”

L’onada de visitants es va anar fent cada cop més gran, i l’enlluernament del turisme ho va trastocar tot. El creixement anàrquic, la manca absoluta d’ordenació i de protecció, l’afany desmesurat de lucre van provocar mutacions dràstiques i transformacions demogràfiques, paisatgístiques, arquitectòniques, urbanístiques, econòmiques, laborals, culturals, socials, cíviques i morals. Coses que semblaven immutables i eternes van passar a ser, de cop, una il·lusió de l’esperit. La Costa Brava va cremar les naus del passat –en sentit figurat i sovint també en el propi– i va inaugurar una nova etapa de la seva història. Yvette Barbaza, en el seu gran llibre, ho resumeix en una frase punyent: “en menys de deu anys, la vella i magnífica costa gironina,

La Costa Brava va cremar les naus del passat –en sentit figurat i sovint també en el propi– i va inaugurar una nova etapa de la seva història

animada per una vida profunda i multiforme, es va convertir en la jove i fressosa Costa Brava [...] amenaçada de perdre, sota la capa impersonal dels equipaments turístics, els trets originals lentament elaborats durant segles per l'acció conjunta dels homes i del mar.”

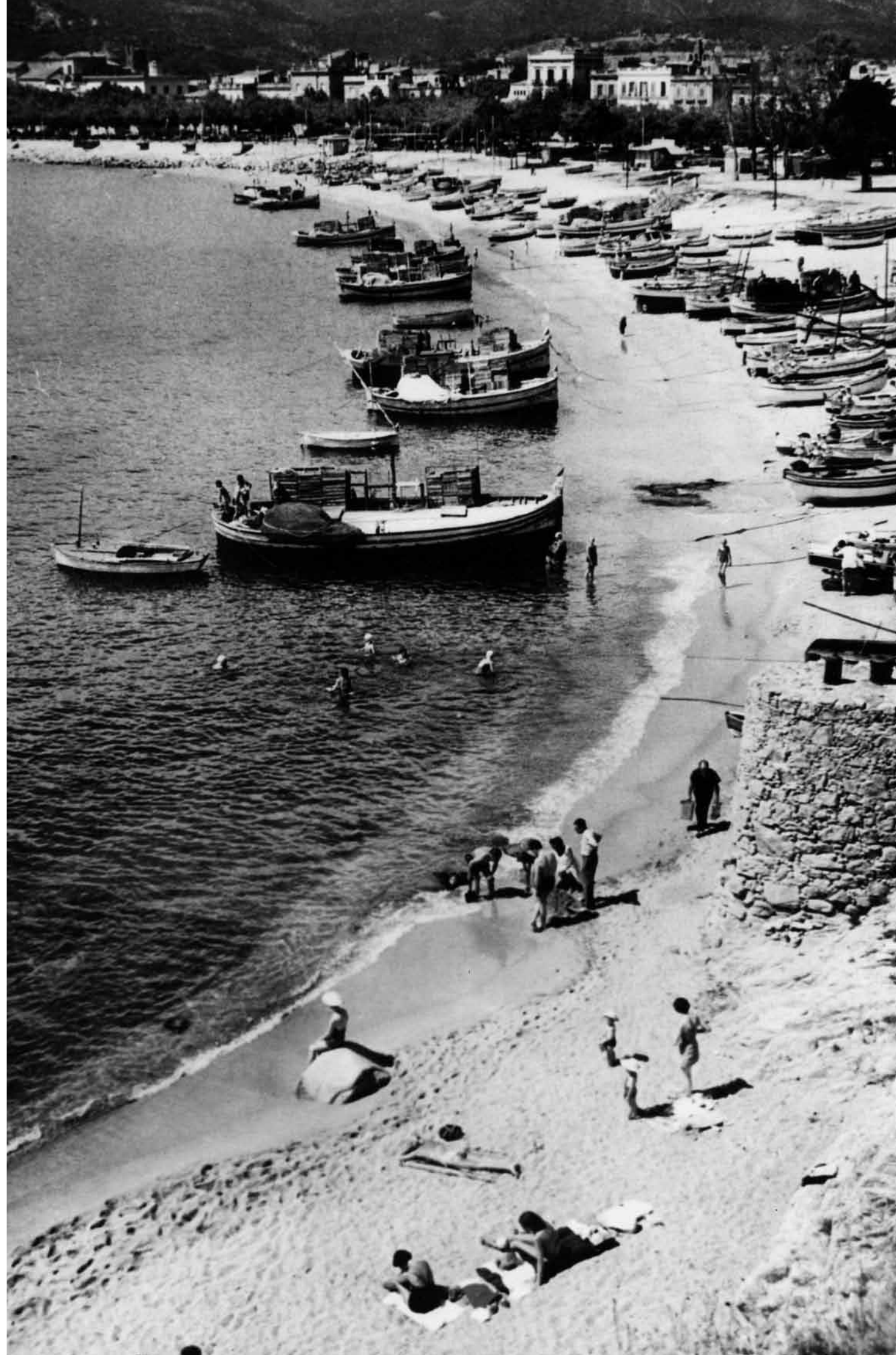
Aquests no són pas ni el lloc ni el moment per discutir si l'estratègia que es va seguir en aquesta etapa va ser la bona. Els experts, com l'economista Joan Cals i la geògrafa Carolina Martí, creuen que no: diuen que van imperar els afany del risc mínim i del guany ràpid i que van funcionar a un ritme impropï els mecanismes especulatius, alimentats per la política triomfalista i tolerant del moment. L'enyorat Josep Vicente se'n lamentava amb una metàfora: “En iniciar-se la gran transformació, teníem un paper en blanc, un full de bon paper per escriure-hi. Ho hem fet amb poca ortografia, menys sintaxi i cap estil.” Hem d'acceptar les coses tal com són i recordar, en tot cas, la dita de les nostres àvies: “Déu nos en guard d'un ja està fet”.

L'antídot: pedra i música

En el punt culminant d'aquest procés de mala escriptura sobre el paper en blanc de la costa, que va dels primers cinquanta als primers seixanta, sorgeixen els brots verds d'una primera reacció. Algú s'adona a temps que cal disposar d'antídots per compensar la deshumanització creixent del litoral. Hi ha qui comença a treballar en la revitalització del patrimoni històric, i hi ha qui malda per recuperar el patrimoni cultural. A Sant Feliu de Guíxols, aquests dos esforços conflueixen feliçment en una iniciativa que els uneix en un de sol: el Festival de la Porta Ferrada, nascut l'any 1958, que lliga la pedra amb la música i fa sorgir melodies eternes entorn d'un monument secular.

Aquesta és una experiència pionera que s'estendrà a poc a poc, com una taca d'oli, per tots els municipis costaners. Avui ja no n'hi ha pràcticament cap que no celebri el seu festival propi, amb música d'alta qualitat emmarcada en escenaris arquitectònics singulars. Si, en començar els anys cinquanta, Fages podia dir que cada illa era un temple, ara podem afirmar que cada temple o cada monument és una illa enmig del brogit i la fúria del trepidant enrenou estival. En aquests indrets de privilegi hi reviu, miraculosament conservada o retrobada, la bellesa originària del paradís perdut.

Narcís-Jordi Aragó i Masó
Periodista

Vist per la **HISTÒRIA** EL FESTIVAL DE LA PORTA FERRADA DE SANT FELIU DE GUÍXOLS. UNA APROXIMACIÓ A LA HISTÒRIA DE LES SEVES CINQUANTA EDICIONS (1958-2012). Tot i que la Porta Ferrada ja s'havia utilitzat com a escenari per a concerts, no va ser fins al 1958 que va tenir lloc el Festival Musical de la Porta Ferrada. Des d'aleshores s'han celebrat 50 edicions de manera discontinua. L'any 1982 es va anomenar Festival Internacional de la Porta Ferrada i, el 1983, la programació es va allargar fins arribar pràcticament a 20 actuacions. Actualment la programació abasta més de 40 actuacions de teatre i música contemporània, a més de música clàssica.

Com gairebé en tota classe d'esdeveniments quan han passat molts anys, la memòria desvirtua les dades i les confon i, per això, cal cenyir-se al que està escrit o documentat. Per sort, a Sant Feliu encara trobem en mans de particulars i en el fons del setmanari *Àncora* prou informació fidedigna per contrastar i relatar els fets tal com van succeir.

Es té constància que s'havien celebrat recitals i concerts el 1957 i abans, tal com llegim en els escrits consultats "en el marco de la Porta Ferrada" o "en el místico recinto de la Porta Ferrada", però no és fins al 1958 que el Festival agafa el nom que ja serà definitiu i és a l'*Àncora* del 28 d'agost d'aquest mateix any que a la *Declaración del alcalde* (Robert Pallí Rovira) diu textualment que "el Festival de la Porta Ferrada, será el inicio de una serie a realizar en años sucesivos, ya que la Porta Ferrada ha demostrado ser un marco magnífico para crear unos festivales guixolenses de calidad".

El primer programa físic que es conserva, i en el qual es veu un dibuix de la Porta Ferrada, d'autor fins ara desconegut, és del dimecres 13 d'agost de 1958 i porta per títol *Festival musical de la Porta Ferrada*. Va ser organitzat per la llavors anomenada *Junta Local de Información, Turismo y Educación Popular*, que presidia el tinent d'alcalde Joan Puig i Admetller –que es distingiria per la seva sensibilitat cultural i artística i que posteriorment seria alcalde des de l'octubre de 1960 fins al juliol de 1964–, i la col·laboració d'Ars Populi, una botiga d'art popular, propietat de Josep M. Nadal i Sallarés. Aquest era un gran amant de l'art i dels artistes i va ser qui va fer possible la vinguda de l'Orquestra Filharmònica d'Alemanya del Sud (Stuttgart) i de la Coral del mateix nom, dirigides per Thomas Christian David i amb un programa que incloïa l'obertura *Leonore III*, la *Setena simfonia* de Beethoven i la *Missa de coronació* de Mozart. Més ambiciós, per ser el primer concert, impossible. L. d'Andraitx (Margarita Wirsing) escriuria amb la seva àgil ploma "nos consta que el recinto de la Porta Ferrada aparecerá sugestivamente y cuidadosamente iluminado para realzar la señorial y austera belleza del singular e importantísimo monumento románico".

El 1959, i amb la mateixa portada que l'any anterior, ens indica amb xifres romanes (que perduraran fins a la XLI edició de 2003) l'edició del II Festival Musical de la Porta Ferrada. Es conserven els tres programes dels tres concerts que tingueren lloc. El 8 d'agost a les onze de la nit, l'Orquestra de Cambra Lluís Millet, amb l'eminent pianista guixolenc Joan Padrosa i la col·laboració de la contralt Anna Ricci i un cor de veus blanques, tots sota la direcció de Lluís Millet, interpretarien peces de Vivaldi, Bach i Pergolesi. El 15 d'agost, *Recital romàntic* a càrrec de Joan Padrosa amb obres de Liszt, Albéniz i Chopin; i el 22 d'agost, l'Orquestra de Cambra Solistes de Barcelona, dirigida per Domingo Ponsa, oferiria un *Festival Mozart*.

A l'atra pàgina: actuació del grup de dansa Fro, procedent de Bèlgica, l'any 1972 al Festival de la Porta Ferrada. AMSFG. Fons Joan Canadell (Autor: Jordi Budó); a baix, actuació de la Colla Jacomet durant la primera Gran Cantada d'Havaneres en el Festival de la Porta Ferrada, el juliol de 1975. AMSFG. Fons Joan Canadell (Autor: Joan Canadell)

Cal dir que fins a començaments dels anys 80 els concerts que s'oferirien variarien d'un a tres per temporada. A partir de 1983, amb l'entrada de Joventuts Musicals, la Generalitat i la Diputació, anirien augmentant entre 6 i 17

L'any 1960 només es té constància d'un concert en el III Festival Musical de la Porta Ferrada, el dia 6 d'agost, a càrrec de la Banda Municipal de Barcelona, sota la direcció del mestre Joan Pich Santasusana, que interpretaria obres de Ponchielli, Grieg, Wagner, Morera, Garreta, Toldrà i Manuel de Falla.

Cal dir que fins a començaments dels anys 80 els concerts que s'oferirien variarien d'un a tres per temporada. A partir de 1983, amb l'entrada de Joventuts Musicals, la Generalitat i la Diputació, anirien augmentant entre 6 i 17 i, a partir de 2003, amb l'ajut també del Ministeri de Cultura arribarien a més de 40.

El IV Festival Musical de la Porta Ferrada tindria lloc el 12 d'agost de 1961, a dos quarts d'onze de la nit (s'avançaria mitja hora) i es faria un concert únic. El títol *Festival Beethoven*, amb les dues-centes veus de l'Orfeó Gracienc i l'Orquestra Simfònica de Barcelona, tots sota la direcció del mestre Joan Pich Santasusana, oferirien la *Primera* i la *Novena simfonia* de Beethoven. L. d'Andraitx escriuria que era la primera vegada que s'interpretava la *Novena* íntegra fora de Barcelona i que la nit va ser freda i ventosa i amb la resplendor de l'incendi de Fanals d'Aro a l'horitzó. Evidentment era una imatge poètica per subratllar la grandiositat de l'acte.

L'any 1962, durant el V Festival Musical de la Porta Ferrada, el 28 de juliol l'Orquestra Municipal de Barcelona, sota la direcció de Rafael Ferrer, oferiria obres de Weber, Händel, Mendelssohn, Toldrà, Garreta (la *Pastoral*), Granados i Turina.

El 20 d'agost de 1963 va tenir lloc el VI Festival Musical de la Porta Ferrada, amb la participació de l'Orquestra de Cambra Solistes de Barcelona, dirigida per Domingo Ponsa i els solistes Henry Lewkowicz i Klaus Winkler, violinistes, i Renata Tarragó, guitarra, que interpretarien els concerts de violí de Bach i Mozart i el famós *Concierto de Aranjuez* de Joaquín Rodrigo. Fins a aquest any es conservaria la mateixa portada de la primera edició amb canvis de color, ara sèpia, ara negre. En un altre escrit de L. d'Andraitx es comenta el millor aspecte de la Porta Ferrada per les obres de restauració de la Torre del Fum i que "en la noche estival tensa i encalmada cabe constatar las excelentes condiciones acústicas del recinto" y segueix dient "es ciertamente una pena que todos los guixolenses no contribuyan con su asistencia a un mayor éxito y resonancia de estas importantísimas veladas. Con todo, la tradición se instauró y sigue, firme, en su camino".

Els Festivals de la Porta Ferrada donen relleu i distinció a la nostra ciutat. L'escenari auster -que, en realitat, no és escenari, sinó Història viva i paisatge

El 22 d'agost de 1963 a la secció Migdia del setmanari *Àncora*, L. d'A. escriu en català: "Els festivals de la Porta Ferrada donen relleu i distinció a la nostra ciutat. L'escenari auster -que, en realitat, no és escenari, sinó Història viva i paisatge-, vistes ja les manyagues de les mans que en tenen cura, ressuscita i dignifica les pedres mil·lenàries, bressol de la volada espiritual que féu de la nostra vila una vila com cap d'altra. El lloc, orfe de luxe, net dels picarols de llautó, ingredients, adés l'un adés l'altre, que solen acompanyar els habituals espectacles de la Costa Brava, és un oasi encisador, dins del xivarri constant del nostre litoral. És tan bo poder disposar d'aquest racó de la Porta Ferrada, que tot l'esforç per a fer-lo més acollidor encara ens ha de semblar

Concert de l'Orquestra Ciutat de Barcelona amb el pianista Joan Padrosa, 27 de juliol de 1974. AMSFG. Fons Enric Figueras (Autor: Foto Cine Antorcha)

poc; com també la cura posada en seleccionar el tipus d'espectacle que hi ha de tenir lloc. En la nostra època d'odiosa uniformitat, pecat i mentida de la democràcia, pecat i mentida de la moda i d'una inadmissible mandra i tolerància, és bo de conservar, d'enaltir, el que pot donar-nos personalitat i gràcia específica."

Aquest mateix any 1963 (el 17 d'agost ja que "el anunciado para el día 14 hubo de ser aplazado a causa de lo borrascoso del tiempo reinante") i amb una altra idea de Joan Puig més encarada al turisme que ens visitava, es va inaugurar el I Festival Mediterráneo de Danzas Españolas, que duraria fins ben enllà dels anys setanta i en el qual la gent local i els turistes que ens visitaven gaudien d'esbarts i grups de dansa d'arreu de l'Estat espanyol. Aquest primer Festival estaria a càrrec del Centro Cultural Santiago de Barcelona, nascut el 1941, i oferiria balls catalans com la "Gala de Campdevàrol" o el "Ball pla d'Arinyà" i de Galícia, Aragó, València, Andalusia i acabaria l'actuació amb la sardana de la sarsuela *Cançó d'amor i de guerra*. Seria bo que es recuperessin, per fer una mica més de país, algunes vetllades amb esbarts tan reconeguts avui dia com el de Rubí o el manresà, dels 130 que tenim a Catalunya, però no sembla que hi hagi cap interès per part dels organitzadors del Festival de la Porta Ferrada o de la Regidoria de Turisme de l'Ajuntament actual.

També s'hi celebraria el 1r Curs intensiu d'estiu sobre "La técnica moderna del violín" a càrrec del concertista Henry Lewkowicz.

Del VII Festival Musical de la Porta Ferrada, es llegeix al número 847 d'*Àncora* del 3 de setembre de 1964 el següent: "Celebróse el pasado sábado, 29 de agosto, en el marco acogedor y acústicamente perfecto de Porta Ferrada el concierto de la Orquesta de Cámara Amics dels Clàssics de Barcelona, dirigida por el maestro Juan Palet Ibars. La puntualidad fue perfecta, como así también la preparación y ambientación dada al lugar, con algunas innovaciones muy acertadas, como por ejemplo la entrada por el Arc de Sant Benet y el cierre del recinto siguiendo la línea de aquél". S'interpretaren peces de Granados, Malats, Boruguño, Haydn, Brahms i la *Suite clàssica catalana, en la menor* de Lluís Albert, i segueix comentant "mención aparte la versión de "Juny", que estimamos francamente mala, tanto en cuanto al "arreglo" para orquesta de cámara, como a las partes solistas, que la estudiaron con pocos días y se aventuraron a tocarla ante un público que conoce, casi en su mayoría, cada una de las frases de la popular sardana garretiana". I remata l'escrit, que no porta firma, dient "el concierto, visto por dentro, fue un poco bajo de calidad, de la calidad a que estábamos acostumbrados y que no debe desaparecer. Pero tuvo además dos serios y graves inconvenientes: uno, la falta de conexión entre quienes pedían y quienes debían haber evitado que el tránsito rodado circulara como normalmente, dando una impresión

De dreta a esquerra: actuació del violoncelista Nabí Cabestany a l'església parroquial l'agost de 1975 pel Festival de la Porta Ferrada. AMSFG. Fons Joan Canadell (Autor: Joan Canadell); concert de l'Orquestra Ciutat de Barcelona sota la direcció d'Antoni Ros-Marbà al final dels anys 60 al mateix festival. AMSFG. Fons Joan Canadell (Autor: Jordi Budó)

malísima de falta de estima y respeto a un acto cultural y al público que asistía al mismo. El segundo, unos precios elevados en demasía, inoperantes dada la agrupación musical actuando". Déu n'hi do!

Del 1966 al 1968 trobem un buit documental que s'està estudiant, tot i que el 1965 es va celebrar un homenatge a Garreta, i és en l'Àncora del 5 de setembre de 1968 que llegim que a la Porta Ferrada s'ha representat l'obra teatral *Proceso a la sombra de un burro* de F. Dürrenmatt i també "[...] pero lo que verdaderamente añoramos son los desaparecidos Festivales Musicales de la Porta Ferrada, uno de los pocos espectáculos que se pueden considerar dignos de realizarse dentro del marco incomparable de aquel bello rincón de nuestro cenobio benedictino".

El 1969 i sota el nom de Festival de Música de la Porta Ferrada, sense número, trobem l'actuació de l'Orquestra de Cambra de Barcelona amb el tenor barceloní Gaietà Renom i el violinista altempordanès Gonçal Comellas, i el 1970 una actuació del Real Balet de Cámara de Madrid.

Dels anys 1971 al 1981 trobem documentats diversos recitals de Joan Padrosa (1972, 1973 i 1974); la Setmana Juli Garreta del 1971; l'Orquestra Ciutat de Barcelona, sota la direcció d'Antoni Ros-Marbà el 1974; un IV Festival Estival de Música (?) el 1975 dedicat també a Juli Garreta pel seu centenari i encara s'està analitzant què va passar els anys 1976, 1977 i 1978, per manca de prou

documentació. El 1979 un recital de piano d'Andreu Guasch, el 1980 un altre de Joan Padrosa i el 1981 un concert de l'Orquestra Ciutat de Barcelona, sota la direcció d'Edmon Colomer.

A partir de 1982 se l'anomena ja XX Festival Internacional de Música de la Porta Ferrada que, fins al 1996, serà exclusivament un festival de música clàssica i, a partir del XXXV Festival Internacional de la Porta Ferrada, del 21 de juny a l'11 de setembre de 1997, integrarà per primera vegada teatre i música contemporània: Núria Espert i Lluís Pasqual a *Haciendo Lorca*, The American Spiritual Ensemble, el Tete Montoliu Trio, Comediants, Nit de Blues, *El testament* de J. Benet i Jornet i el recital *Nu* de Lluís Llach.

Des d'aquesta data i fins avui el Festival s'obre a tota classe de disciplines i porta a Sant Feliu intèrprets internacionals i d'estils diversos

Des d'aquesta data i fins avui el Festival s'obre a tota classe de disciplines i porta a Sant Feliu intèrprets tan internacionals i de tants estils diversos com ara: Els Joglars, Jarabe de Palo, Karra Elejalde, Tradivarius, Kepa Junquera, Cor de la Capella de Sant Petersburg, Mayte Martín, Poznan Brass Quintet, Orquestra Filharmònica de Plovdiv, Pepe Rubianes, Antonio Canales, Dagoll Dagom, Compañia Nacional de Teatro Clásico i *La vida es sueño*, Jove Orquestra Nacional de Catalunya i Cor de la Capella de Montserrat, Capella Reial de Catalunya, Le Concert de Nations i Hesperion XXI, Le Tarif de Haïdouks, *Electra* de Sófocles, coproduïda amb el Festival Grec de Barcelona i el Festival de Teatro Clásico de Mérida, Percussions de Barcelona, Orquestra Popular de Cámara del Brasil, Chick Corea & Electric Band, George Benson, Madreus, Companyia de dansa Víctor Ullate, Simfonietta Porta Ferrada amb Eva Marton, Al Di Meola, Michael Nyman, Dulce Pontes, Omara Portuondo, Teatro dell'Opera Regio de Parma, Ainhoa Arteta, *Te Deum* de Josep Maria Vilà amb la Filharmònica de Catalunya, Jaume Aragall, Soweto Gospel Choir, Al Jarreau, Youssou N'Dour, Angel Corella & Stars of American Ballet Theatre, Joan Manuel Serrat, Joaquín Sabina, Vicente Amigo, Joan Pons, Barbara Hendricks, Pat Metheny Trio, Michel Camilo i Tomatito, *Peer Gynt* d'Henrik Ibsen, Alexei Volodin, Bebo i Chucho Valdés, Josep Maria Pou i *La cabra*, Gary Burton, Wynton Marsalis, Joe Cocker, Herbie Hancock, Maria Schneider Jazz Orquestra, Maria Creuza i Toquinho, Lou Reed, Supertramp, Ute Lemper, Amaral, Orquestra de la Ràdio Nacional d'Hongria amb Lluís i Gerard Claret, Patti Smith, Kris Kristofferson, Natalie Cole, i molts i molts més.

Alfons Hereu i Ruax

Cronista del Festival de la Porta Ferrada

Vist per les **BAMBOLINES** CRÒNICA SENTIMENTAL D'UN FESTIVAL EN SOL MAJOR. El Festival de la Porta Ferrada, al llarg de les seves cinquanta edicions, ha acollit actuacions de naturalesa diversa i ha portat a Sant Feliu de Guíxols primeres figures del món de la música i de l'espectacle. Aquest Festival s'ha pogut dur a terme gràcies a la tasca tenaç, i sovint en condicions dures, de tècnics i voluntaris, protagonistes anònims d'aquest esdeveniment. Darrere l'escenari ha transcorregut la història desconeguda del Festival, plena de fets i anècdotes de tota mena.

Ara fa pocs anys, devia ser el mes d'agost i a mitja tarda, els tècnics de so estaven fent proves de micròfon a l'escenari principal del Festival de la Porta Ferrada, ubicat en aquells moments a l'Espai Port. Jo era per allà, remenant i fent el tafaner, i en aquella ocasió em vaig situar sobre l'escenari, fent fotografies des del centre de l'escenari cap a la graderia. Em vaig col·locar just al mig per fer la foto amb totes les butaques buides i el nou Club Nàutic de fons, quan un dels tècnics em va dir que cantés qualsevol cosa, perquè així podria començar a veure si funcionava bé el micròfon. Davant la mirada incrèdula dels muntadors, vaig etzibar un popurri de "Dos gardenias para ti", "Obí, obá, cada día te quiero má" i altres peces nostrades, que provenen d'una formació de l'òida musical a força de cassets de benzinera. Aquell micròfon, hores més tard, era el que faria servir Manolo García, si no recordo malament.

En els últims anys, combinant les tasques de premsa, protocol i comunicació a l'Ajuntament de Sant Feliu de Guíxols, he fet una mica de cul d'en Jaumet en aquest festival, amb més o menys implicació. He vist com el Festival de la Porta Ferrada ha fet el pas de jugar amb els alevins de tercera regional B a situar-se com un festival de lliga, ja superades les aspiracions a Champions, gràcies a l'ajuda de tothom.

Amb tot, però, l'esperit corporatiu, col·laborador i voluntari de servei, que té la gent que forma part d'aquest invent cultural, fa que en aquesta festa de les arts escèniques hi treballis fent de tot: des de dissimular la taca que s'ha produït al terra minuts abans que arribi l'artista, anar a buscar "bocates" al bar per als companys, redactar cròniques ben entrada la nit per "colar" el tema i la foto als diaris, comprar rams de flors per les ballarines, agafar el "micro" i fer de presentador en *off*, entrevistar dives i divos, acomodar el públic, fer de taxista d'artistes (amb el cotxe nou dels meus pares, encara amb olor de net, em trobo que un dels *flamencos* del darrere fa el gest de fumar quelcom que

D'esquerra a dreta: proves de so a l'Espai Port durant el Festival de la Porta Ferrada de l'any 2008. Procedència: Premsa (Autor: Pere Carreras); muntatge de l'escenari de l'Espai Port durant l'edició del Festival de la Porta Ferrada de 2010. Procedència: Premsa (Autor: Pere Carreras)

Els artistes de vegades demanen excentricitats abans d'actuar. Gairebé sempre són perfectament assumibles. La samarreta del Barça és una de les coses que ens han demanat

no diré, de poc que no el faig saltar per la finestreta), vendre entrades, o estar pendents del temps per si s'ha de cancel·lar, o no, l'actuació de la nit. Coses que mai no se sabran ni sortiran als diaris, i que només coneixem els qui hem tingut la fortuna de ser-hi des de tots els angles, malgrat que això representi, també, hores i hores de molta feina, calor, molt d'esforç, dormir poc, menjar malament, no tenir caps de setmana, suor i alguna llàgrima.

Estant a dins, he vist fer grans coses; també grans disbarats. No és moment ni lloc de fer sortir allò que caldria amagar. En tot cas, sí puc recordar algunes aventures pintoresques que fan que un gran festival sigui, també, una gran creació humana. I els humans som de carn i ossos, amb les debilitats i fortalleses pròpies de la nostra condició.

Els artistes de vegades demanen excentricitats abans d'actuar. Gairebé sempre són perfectament assumibles. La samarreta del Barça és una de les coses que ens han demanat, amb la voluntat de lluir-la en plena actuació: així ho va fer, per exemple, Salif Keita.

Un altre ens demanava un menjar tan estrambòtic i rar que vam haver d'anar a la botiga sueca d'Ikea perquè algú va recordar-se que allà ho podríem trobar. O un tercer, de qui no diré el nom, que ens demanava si teníem una Playstation per a la seva cambra d'hotel (va ser que no).

Un altre artista, o potser el mateix de la Play, va fer un exhaustiu examen filològic previ a qui havia de ser el seu traductor i intèrpret, abans d'una surrealista roda de premsa, en la qual les primeres frases no van ser massa elogioses vers la ciutat que el va veure actuar. Sort que aquell matí els periodistes estaven mig endormiscats i no van captar la malícia desafortunada dels primers comentaris en anglès.

Però gairebé sempre el món del darrere és alegre, molt cordial i amb un ambient d'estimació de tothom.

El Festival de la Porta Ferrada es pot definir com el festival d'estiu que té el públic amb la camisa per fora, de l'anar arreglat però amb un punt d'informal, de sentir el batec de l'artista que tenim a tocar, del preu ajustat, de la comunió amb el missatge de qui canta o actua. En general, per l'experiència que tinc, no tenim un públic disposat a mostrar joies, pedreria ni abrics de bisó (es morien de calor). Més aviat som el festival dels qui gaudeixen amb les arts escèniques, que es mostren naturals, amants de la cultura en majús-

cules, crítics i admiradors. Un públic que es deixa seduir i vol ser seduït. I mentre això passa, la història del darrere dels escenaris va fent un camí paral·lel. A mi, que m'agraden molt els idiomes, he fruit com un beneït fent servir l'anglès entrevistant estrelles que només veia a la televisió. He tingut converses molt pintoresques en italià, i potser he trobat a faltar més francès. Recordo l'electricitat que desprenia Mariza, amb aquella veu de *fado* de rosa encesa que se't cala a l'interior. Sentir-la, a mitja tarda, quan encara no hi ha ningú de públic i fent proves, era transportar-te a una Lisboa transparent i atlàntica veient la Mediterrània de fons.

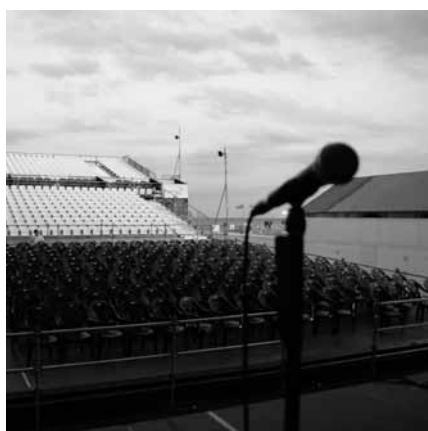
Un mar. Els artistes han valorat molt tenir el mar a la vora. Estrella Morente s'anava girant cap a la dreta per veure les barques arribar al port. Luz, que va quedar "embobada" veient la lluna plena del dia de la seva actuació (una d'aquelles nits que la lluna és immensa, com ho va ser el concert). I així tantes i tantes actuacions, tants "bolos", tants Pretenders, tants quilòmetres recorreguts i tantes nits sense dormir.

Sabina, Serrat, Estopa, Manolo García, El Canto del Loco, Amaral... Tots els esmentats són especialment cordials. Joaquín Sabina, pel que he vist, té ganes sempre de poder parlar, ni que sigui uns moments, amb l'alcalde o el regidor

Proves de so prèvies al concert de Pat Metheny durant el Festival de la Porta Ferrada el juliol de 2006. Procedència: Premsa (Autor: Pere Carreras)

De dalt a baix: micròfon a l'escenari de l'Espai Port l'any 2010. Procedència: Premsa (Autor: Pere Carreras); muntatge de l'escenari de l'Espai Port amb motiu del Festival de la Porta Ferrada de l'any 2006. Procedència: Premsa (Autor: Pere Carreras); voluntàries repartint publicitat de la 45ª edició del Festival de la Porta Ferrada, l'any 2008. Procedència: Premsa (Autor: Pere Carreras)

Els voluntaris i voluntàries són els qui més han fet de tot. I mereixen el premi al saber estar, al saber fer, i al saber ser

de torn, i sempre li agraeix el gest d'haver-lo contractat. De senyors, encara en queden. Jo ho he vist. I també un dia que es va entossudir, ell com a filòleg, en intentar esbrinar el significat i origen de la paraula *Guíxols*. Les teories que va deixar anar no tenien ni solta ni volta, però no m'estranyaria que qualsevol dia s'estigués menjant el cap amb aquest concepte, i li donessin "las doce y la una y las dos y las tres, y desnudo al anochecer le encontrará la luna".

I de situacions personals grates, afortunadament, se'n donen i moltes. Satisfaccions com veure que les teves fotos són portada de diaris i de revistes, o que els propis artistes les utilitzen als seus espais web. Un CD de jazz té una foto meva a la coberta; vaig posar nom a una sardana, i tinc una col·lecció de dedicatòries i firmes que comença a fer un cert gruix. Coses d'estar al darrere i al davant, a totes.

I més situacions que han passat. Recordo que fa cinc anys jo m'havia aprimat després d'un règim alimentari sever i estava content de poder portar una samarreta talla M, que era un dels desitjos impossibles mesos abans. Doncs sempre hi ha qui et supera: Àngel Corella portava una S o potser una XS, i perquè no hi havia roba més petita: després vaig veure que exagero poc si dic que entre quatre ballarins podien compartir una poma per dinar.

En sopars d'equip és quan surten els records de molts més moments, com quan la gent venia a comprar entrades per a en Pepe "Rubiales", o demanaven a la taquilla si Joe Cocker cantaria "aquella tan maca". La paciència de la gent d'una taquilla és infinita.

Els tècnics –aquells nois i noies de negre que porten penjant dels pantalons curts uns quants cables, tornavisos i cinta americana, que va bé per a tot–, acostumats a passar calors sufocants als juliols i agosts de Sant Feliu a peu

Els tècnics –aquells nois i noies de negre que porten penjant dels pantalons curts uns quants cables, tornavisos i cinta americana, que va bé per a tot–, acostumats a passar calors sufocants als juliols i agosts de Sant Feliu a peu d'escenari

d'escenari, van instal·lar-se un any una piscina inflable de nens petits, que em consta que la van fer servir molt. O recordem aquell any que vam instal·lar el Festival sota una carpa de circ i una pluja desesperant, amb fort vent –va semblar la tromba del 65–, i els tècnics, sota l'escenari es movien a tota pastilla aïllant cables per evitar curtcircuits i fer que el show anés endavant. Els voluntaris i voluntàries són els qui més han fet de tot. I mereixen el premi al saber estar, al saber fer, i al saber ser. Han hagut de fer fins i tot macedònia

per a una cantant, acompanyar-ne una altra a un restaurant vegetarià, salvar situacions imprevisibles, atendre les mil-i-una situacions inimaginables, i aguantar carros i carretes. I sort en tenim.

Capítol a banda són les rodes de premsa de presentació del Festival. Fins i tot, algun polític ha tingut la temptació de desdir-se'n quan era a mitja autopista. En general, i per sort, el món de l'espectacle està molt professionalitzat, és seriós i meticulós. Però en alguns casos encara no ha deixat de tenir un punt de bohemí, que no sempre passa per l'adreçador metòdic que requereix l'Administració pública. I per això de vegades anàvem a presentar el Festival en roda de premsa a Barcelona amb algunes coses a mitges. I un any, seguint amb aquesta idea, pel camí ens vam veure obligats a arrancar dos fulls del dossier de premsa perquè dos artistes finalment van "caure" de la programació. Per sort, passa poc!

De portes endins veus les fòbies i manies d'uns i altres. I també els gestos nobles, com el que va tenir Noa. La cantant d'Israel es va trobar que la pluja obligava a traslladar el concert de l'aire lliure al Teatre-Auditori. Però la capacitat del teatre era més petita que l'espai exterior, i hi havia gent que no podia entrar: cap problema, a ella mateixa se li va acudir fer un doble concert sense cost extra, i així tothom va poder gaudir-la, en el primer o segon torn.

O els artistes de Sant Feliu, que també han escrit grans pàgines d'aquest Festival i potser en caldria una presència major, més que justificada, en termes de qualitat.

Quan repasses els retalls de diari, jo que els conservo tots, sents els bons moments amb Chucho i Bebo Valdés, Savall, Pat Metheny, Patti Smith, Dulce Pontes -una de les meves primeres fotos de portada a *El Punt*- l'energia d'Omara Portuondo o aquell invent que algú va parir en forma d'homenatge a Leonard Cohen. Encara em sembla sentir el telèfon insistent, preguntant si vindrà o no vindrà finalment Cohen, a qui -per cert- encara estem esperant.

Per tant, quan ets a dins d'aquestes coses veus dos espectacles, el de dins i el de fora. El de dins no s'explica; el de fora és el que comenta el públic. Veus que el *show* ha de continuar, que els focus s'han d'encendre, que la gent ha d'estar còmoda, que els llantions han de lluir, que el públic ha de meravellar-se i, sobretot, sobretot, que tot això que he explicat en aquest article, no es noti gens.

Serà un senyal que tot ha anat bé, i que la feina d'equip bo, ha fet la seva funció.

Pere Carreras

Cap de Premsa de l'Ajuntament de Sant Feliu de Guíxols

CALIDOSCOPI

LES IMATGES

1

1. Representació de l'òpera *Carmen* per la Cuadra de Sevilla, el 22 d'agost de 2009. Procedència: Premsa (Autor: Pere Carreras) 2. Natalie Cole durant la seva actuació al Festival de la Porta Ferrada, el 17 de juliol de 2010. Procedència: Premsa (Autor: Pere Carreras) 3. Retrat de la cantant Achinoam Nini, coneguda com a Noa, durant la seva actuació al Festival de la Porta Ferrada, l'agost de 2007. Procedència: Premsa (Autor: Pere Carreras) 4. Actuació de Bebo i Chucho Valdés, el 28 de juliol de 2006. Procedència: Premsa (Autor: Pere Carreras)

5. El baríton Joan Pons durant el Festival de la Porta Ferrada, el 2 d'agost de l'any 2006. Procedència: Premsa (Autor: Pere Carreras) 6. Actuació del Ballet de Munic al Festival de la Porta Ferrada, el juliol de 2009. Procedència: Premsa (Autor: Pere Carreras) 7. Soweto Gospel Choir al Festival de la Porta Ferrada, el 2006. Procedència: Premsa (Autor: Pere Carreras) 8. Actuació de Josep Andújar, "Sé", durant el Festival de la Porta Ferrada, l'agost de 2005. Procedència: Premsa (Autor: Pere Carreras) 9. Al Jarreau, Festival de la Porta Ferrada de 2006. Procedència: Premsa (Autor: Pere Carreras)

CALIDOSCOPI

L'ENTREVISTA

ELISA CELADA

es va casar el 24 de juny de l'any 1965 a Sant Sebastià amb Joan Padrosa Baus, pianista d'origen guixolenc, protagonista indiscutible de les primeres edicions del Festival de la Porta Ferrada.

Joan Padrosa Baus, prestigiós músic concertista, va néixer a Sant Feliu de Guíxols el 20 de juny de 1930. Quan tenia tres anys, la seva família es va traslladar a Tarragona i, durant la Guerra Civil, es van establir a la Canonja, on va començar a estudiar música. El 1941 va anar a viure a Sant Sebastià. El 1948 va guanyar el Primer Premi del Conservatori d'aquesta ciutat i, posteriorment, fou alumne d'Yves Nat, catedràtic del Conservatori de París. El 1951 va guanyar el Primer Premi d'Honor del Conservatori de París, per la qual cosa va actuar al Palau de la Música de Barcelona. Des de 1953 va actuar com a solista amb formacions musicals com l'Orquestra Nacional de Madrid, la Filharmònica de Bilbao, la Gran Orquestra de l'Òpera de Montecarlo, l'Orquestra Filharmònica de la RAI a Milà, l'Orquestra Municipal de Barcelona o l'Orquestra Simfònica de Viena. Va participar en festivals internacionals a França, Alemanya, Suïssa, Itàlia, Iugoslàvia, Grècia o la República Txeca. Des de 1963 va ser catedràtic de piano al Conservatori de Música de Sant Sebastià i va morir en aquesta localitat el 13 de juny de 2008.

Recorda quan va venir per primera vegada a Sant Feliu de Guíxols? Quina impressió li va fer la ciutat?

Vine con una amiga, creo que sobre 1959, y me pareció encantador. Aquello no se parece en nada a lo de ahora, tan grande como se ha hecho.

Quina relació tenia el Sr. Joan Padrosa amb la seva ciutat natal? Venien sovint?

Vino siempre. Ya en 1943 venía a Palafrugell, donde vivía la hermana de la abuela, y desde allí, cada año visitaban San Feliu. Sobre 1947, no se exactamente la fecha, la familia compró una casa de pescadores en el paseo, donde está ahora el Evara, y venía cada año. Luego se vendió. En 1967, ya casado y con dos hijos, se compró una parcela en el Molí de Vent, y se construyó la casa que aún obra en nuestro poder, y a la que acudió hasta su muerte.

Com va iniciar el Sr. Padrosa la seva dedicació professional a la música?

Era su vocación, una vocación clara, no entendía la vida sin tocar el piano. Dejó de tocar en marzo del 2007, estando ya muy enfermo ¡No podía más!

Quin va ser el seu primer concert com a solista?

No sé. Él tocaba ya siendo estudiante. El 8 de agosto de 1949, en el Salón Oriente de San Feliu, da un concierto con dos violinistas. Este concierto se repite el 25 de agosto en Palafrugell en el Salón Teatro Centro Español. El lunes 8 de diciembre de 1952 tuvo lugar el concierto de presentación en el Palau de la Música de Barcelona y, el 25 de enero de 1953, dio un concierto en el Teatro Municipal de Gerona. En San Feliu, el 9 de marzo, toca un recital en el Centro Parroquial Catequístico, que estaba en el paseo, cerca del Ayuntamiento.

Per l'amici
Alberti
come a persona
de nostra
amistat
Joan Padrosa

El Festival de la Porta Ferrada va començar l'any 1958, quan comença a actuar-hi el Sr. Padrosa?

En el II Festival de la Porta Ferrada tocó con orquesta bajo la dirección de Lluís Mollet, fue el 8 de agosto de 1959. En este mismo festival, el día 15 de agosto, tocó también un recital.

Li sembla que la gent vivia el festival com un esdeveniment important, hi havia expectació?

¡Sí!

I el públic: qui assistia als concerts, hi havia gent de Sant Feliu de Guíxols, hi havia gent de fora de la ciutat o turistes?

Francamente, había de todo.

En quines ocasions va actuar a Sant Feliu de Guíxols?

En el III Festival de la Porta Ferrada, dio un recital de violín y piano el día 13 de agosto de 1960. El 10 de junio de 1961 dio un recital en la Catequística. Durante los setenta actuó prácticamente cada año. El 2 de septiembre de 1971 actuó en la iglesia con el violoncelista Ricard Boadella y, el 26 de agosto de 1972, dio un recital en la parroquia. A partir de aquí, y durante varios años, se ocupó de la organización del festival el querido amigo, también guixolense, Pere Coll Casellas. El 18 de agosto de 1973 actuó en un recital en la parroquia; en 1974 actuó dos veces, el 27 de julio en la parroquia, en un concierto con la Orquesta de Barcelona, dirigida por Ros-Marbà, y el 17 de agosto, en un recital en la parroquia. El 23 de agosto de 1975 actuó también

en el programa del IV Festival Estival de Música y que estaba dedicado al compositor Juli Garreta.

Va actuar també en algun altre festival aquí a la Costa Brava?

El 10 de agosto de 1975 inauguró el I Festival de Música de Playa de Aro con un recital.

Als anys 80 encara va actuar a Sant Feliu?

Sí, el 23 de agosto de 1980 dio un recital en la parroquia; el 27 de julio de 1985, en el XXIII Festival de la Porta Ferrada, y el 28 de julio de 1988 actuó nuevamente en la parroquia. También actuó en los festivales de los años 1993 y 1994, en el Teatro Auditorio Municipal.

Quan va ser el seu darrer concert?

Fue el 3 de diciembre del año 2000, dio un recital en el Auditorio durante la Semana Garreta, ésta fue la última vez que tocó en San Feliu.

Com vivia el Sr. Padrosa els moments abans de realitzar un concert? Com es preparava?

Estudiando mucho...

Recorda alguna anècdota o algun moment entranyable del festival?

Hay tantos... ¡no podría decir! El 23 de julio de 2002, durante el XL Festival de la Porta Ferrada le hicieron un homenaje a Juan, el discurso íntegro está en el Àncora del 25 de julio del mismo año. Aunque no sé exactamente la fecha, el alcalde le pidió que hiciera un disco Garreta, que lo financiaba el Ayuntamiento. Demasiado tarde, no pudo... Sin

embargo en Radio Nacional de España está grabada toda la música de Garreta, así como de otros compositores catalanes.

Què valorava el Sr. Padrosa del Festival de la Porta Ferrada? Quins records té d'aquests concerts?

Él sentía mucho amor y cariño por su pueblo y sus paisanos. Guardo recuerdos muy dulces.

M. Àngels Suquet

Arxiu Municipal
de Sant Feliu de Guíxols

Evocant paraules de Joan Padrosa Baus

En record de Joan Padrosa, a continuació, reproduïm algunes de les preguntes que va publicar el setmanari *Àncora* per la Festa Major de l'any 1957 amb motiu d'una entrevista signada per L'As de Basto:

Com veus el moment present musical?

Per contestar aquesta pregunta hauria d'estendre'm en una sèrie de consideracions; però, resumint el contingut, et diré que gràcies als innombrables festivals musicals celebrats en els darrers anys, el nivell artístic ha pujat de grau, gràcies a la col·laboració de rellevants solistes i a la cura dels organitzadors. Grans masses d'amateurs es desplacen especialment per assistir a aquests esdeveniments musicals, autèntiques manifestacions d'art. Esmentaré com a importants els de Granada i Santander, a Espanya; Prades, Estrasburg i Burdeus, a França; Florència a Itàlia, i el d'Edimburg, a Anglaterra.

Quina opinió et mereix la música moderna?

Arran de la Primera Guerra Mundial ens va arribar d'Amèrica la moda del jazz. A Espanya, i per no quedar enrere respecte a altres nacions, vam assimilar aviat aquesta tendència a la contorsió als balls i vam competir per superar les postures més ridícules i amanerades, quan es treuen de l'àmbit per al qual es van crear. Avui la música s'anomena *rock and roll* i demà s'anomenarà d'una altra manera. Afortunadament queda alguna cosa de tot això, quan passa l'histerisme. És com el pòsit del bon vi, i en música s'anomena *jazz simfònic*. Els noms d'un Gershwin, un Cole Porter, un Vaughan Williams s'inclouen sovint als recitals de música clàssica, i així es renoven les velles tendències de confeccionar programes a força només d'allò arxiconegut. Els que abans s'espantaven del "boogie boogie" ara escolten de bon grat els negres espirituals i queden impressionats davant la profunda espiritualitat recollida als mateixos.

Els millors pianistes del món?

Et diré, jo entenc que per a ser un bon pianista cal penetrar molt endins en la intenció del compositor i donar-li personalitat. Això, tan fàcil de dir, no ho és tant en el terreny pràctic. Hi ha molts bons pianistes que no aconsegueixen saltar la barrera. Entre els que l'han saltada es troben un Rubinstein, un Gilels, un Horowitz i un Gieseking, mort recentment. Com veus, molt pocs en comparació amb la quantitat de pianistes que anem per aquest món. I és que si no fos així, no representaria cap mèrit el fet d'escalar els durs graons de la fama.

Quin és el teu clàssic preferit?

Bach i Beethoven van escriure la gramàtica musical i les seves obres han servit sempre per obtenir grans coneixements. Per la meua part, no em canso de tocar el "pare de la fuga", Bach, perquè sempre té alguna cosa nova per comunicar-me.

Interpretaràs Garreta?

Sí, la *Sonata en do major*.

El millor director d'orquestra dels que t'han dirigit?

Sense cap mena de dubte, el mestre Argenta, que afegeix al seu mestratge el fet de ser coneixedor de l'instrument, i s'emmotlla a la difícil missió d'acompanyament amb perfecció inigualable.

Suposo que deus tenir infinitat d'anècdotes, i com és de rigor en una entrevista, ens n'explicaràs una, oi?

Apunta. Algú, en acabar un recital a Valladolid, va venir al meu camerino, i obrint-se pas entre la multitud que m'envoltava per felicitar-me, em va abraçar i va dir: "Ets el Kubala del piano" i jo li vaig dir: "però sense fitxa".

Terra de festivals

Les comarques de Girona presenten cada any una oferta musical que inclou prop d'una quarantena de festivals de música que posen a l'abast del públic una gran diversitat d'interprets i també d'estils. Així, any rere any, especialment durant la bonança de l'estiu, es pot escollir dins una àmplia programació que va des de la música clàssica, fins a propostes més originals i alternatives, passant pel jazz, els festivals internacionals i les músiques del món.

De la mà dels festivals es poden visitar llocs emblemàtics de la nostra geografia, arran de mar o també a l'interior. La programació de música es reparteix pel Ripollès, la Garrotxa, la Cerdanya i també el Pla de l'Estany. La Costa Brava es pot resseguir començant per Blanes, on tenen lloc el Festival de Música Clàssica El Convent de Blanes, les Nits de Lluna Plena i el cicle de concerts de Cobla de Tardor. A Tossa de Mar, l'església de la Vila Vella és l'escenari que acull el Festival de Música. D'altra banda, el Festival de la Porta Ferrada de Sant Feliu de Guíxols és un dels més antics, així com el Festival Internacional

de Música de S'Agaró. Santa Cristina d'Aro ofereix el Festival Internacional de Música de Cambra i el Festival de Música de Calonge ha fet propostes singulars dins l'allau d'oferta musical. El Festival dels Jardins de Cap Roig, a Palafrugell, és un dels més coneguts i té lloc en un marc privilegiat. Begur també té el seu Festival de Música i, a l'interior, el Festival de Músiques de Torroella de Montgrí connecta la Costa Brava amb els sons del món. A l'Escala l'antiga ciutat grecoromana inspira Portalblau - Festival de Músiques i Arts de la Mediterrània, i els clàssics són els protagonistes de les programacions de Sant Pere Pescador, Vilabertran i Sant Pere de Rodes. A més, Castelló d'Empúries reviu l'esplendor de l'època medieval durant el Festival Terra de Trobadors i Agullana proposa el Festival Internacional de Música Tradicional. A l'estiu, Peralada també s'omple de *glamour* i Cadaqués enguany organitza el seu 40è Festival de Música.

Peralada

El Festival de Peralada té lloc els mesos de juliol i agost i té com a escenaris diferents espais del castell de Peralada, com el claustre i l'església del convent del Carme -que forma part del recinte-, i també els espectaculars jardins. Aquest esdeveniment és organitzat i finançat per l'Associació Cultural Castell de Peralada, una entitat de dret privat presidida per la Sra. Carmen Mateu de Suqué. Ofereix una programació molt diversa que abasta grans veus, concerts simfònics, corals, òperes, espectacles interdisciplinaris de música i teatre, dansa, jazz, concerts de música pop, concerts de cambra i espectacles familiars. Al llarg del temps, la programació del festival ha homenatjat diferents compositors. Així, el primer any va ser dedicat a Mozart i Salieri i, posteriorment, ha celebrat mestres com Rossini, Txaiovski, Toldrà, Manuel de Falla, Schubert, Stravinski, Verdi, Mompou, Wagner o Chopin.

La primera edició va ser l'any 1987 i, dos anys després, el festival va cercar la complicitat del poble i va organitzar, a la plaça Gran de Peralada, el concert "El Festival de Peralada en el

Detalls dels equipaments del Festival de la Porta Ferrada. Procedència: Premsa (Autor: Pere Carreras)

Cap Roig

poble de Peralada". En aquella ocasió Montserrat Caballé i Josep Carreras van actuar juntament amb el Cor del Festival i el pianista Lorenzo Babaj. Davant l'èxit obtingut, els mateixos solistes van actuar l'any següent a la mateixa plaça, acompanyats pel cor i l'orquestra de l'Òpera Nacional de Sofia. A més, des de l'any 2008 la programació d'espectacles infantils ha adquirit entitat i té lloc al Pavelló Municipal d'Esports de Peralada.

Al llarg dels anys, aquest festival ha guanyat un merescut reconeixement i forma part dels esdeveniments culturals més esperats pel públic. L'any 1992 va començar a formar part de l'Associació Europea de Festivals (EFA), de la qual formen part festivals de referència com el de Bayreuth, Berlín, Florència o Salzburg. El 2006 es va incorporar a la Asociación Española de Teatros, Festivales y Temporadas de Ópera XXI i, el 2007, a la Asociación Española de Festivales de Música Clásica (FestClásica). L'any 2011 va celebrar el seu 25è aniversari.

El Festival dels Jardins de Cap Roig és un esdeveniment que va començar fa 11 anys, l'any 2001, després que la Fundació Caixa Girona es fes càrrec de la finca de Nicolau Woevodsky i Dorothy Webster. Aquest matrimoni d'aristòcrates l'any 1927 van construir un castell i un jardí botànic en un bellíssim paratge arran de mar, en ple cor de la Costa Brava. El jardí va ser un projecte personal de Dorothy Webster i representa set hectàrees de les disset que té la propietat. L'any 1935 ja comptava amb més de cinc-centes espècies mediterrànies, tropicals i subtropicals; posteriorment la Fundació Caixa de Girona el va convertir en un sensacional parc d'es-cultures, on es pot contemplar obra d'autors com Oteiza, Plensa, Riera i Aragó, Corberó, Berrocal, etc. Actualment aquest festival –que també té lloc els mesos de juliol i agost– és organitzat i produït per la promotora Concert Studio i el seu patrocinador principal és la Caixa.

L'escenari, a l'aire lliure, ha acollit grans noms de la música i la dansa com Liza Minelli, Georges Benson, Joaquín Cortés, Diana Krall, Geor-

ges Moustaki, Josep Carreras, Antonio Canales, Sara Baras, Diana Ross, Leonard Cohen, Lorin Maazel, Elvis Costello, Paco de Lucía, Paul Anka, Caetano Veloso, Jamie Cullum, Diane Cesaria Evora, Charles Aznavour, Sting, B. B. King, Julio Iglesias o Bob Dylan, entre d'altres. L'edició de l'any 2011 va ser valorada per Martín Pérez Lombarte, director general del festival, com la millor edició de la seva història, ja que van tancar-la amb 48.000 espectadors, cosa que equivalia a un 95% de l'ocupació. En setze dels vint-i-dos concerts programats es van exhaurir totes les entrades i aquesta edició va superar en 9.000 entrades les edicions de més èxit que ha tingut fins ara el festival. Tot i que es tracta d'una iniciativa relativament recent, es considera que el festival està molt consolidat i la mateixa organització remarca que el diari britànic *The Independent*, el considera com un dels *top 10* dels festivals d'estiu. Martín Pérez atribueix el secret de l'èxit a l'arrelament de la proposta i també a l'encís de l'indret on se situa.

El tinglado

Informació municipal

**Cinquanta anys del naixement
d'un altre festival a Sant Feliu:**

el Festival Internacional del Film Amateur de la Costa Brava

El Festival Internacional del Film Amateur de la Costa Brava va néixer a Sant Feliu de Guíxols ara fa 50 anys i es va celebrar fins al 1982. Va ser ideat el 1961 per l'alcalde Joan

Puig, que va pensar en utilitzar el poder suggeridor de les imatges com a mitjà de promoció turística de la ciutat.

Aquest festival va promoure un gènere de creació que era difícilment controlable per la dictadura franquista. Hi van participar representants de nombrosos països. El certamen, únic en el seu gènere a l'Estat espanyol, també va acollir un congrés de la UNICA (Unió Internacional de Cinema Amateur) i tres edicions del Simposi d'Estudis Cinematogràfics. Un dels símbols representatius

Inauguració de l'escultura de la sirena Lil·lia als Jardins Juli Garreta, on va estar emplaçada durant molts anys. AMSFG. Fons Albert Gironès Costa. (Autor: desconegut)

del festival va ser la imatge de la sirena Líl·lia. El 1977 se'n va inaugurar una escultura d'Antoni Delgado, situada actualment a l'entrada al municipi per la ronda de Ponent.

Durant la primera quinzena d'agost s'ha pogut veure al pati de l'Ajuntament una exposició commemorativa del festival, comissariada per Alfons Hereu i l'Arxiu Municipal.

Donacions a l'Arxiu Municipal

L'Arxiu Municipal i l'Ajuntament de Sant Feliu de Guíxols volen agrair públicament la deferència vers la ciutat de totes aquelles persones que han realitzat les aportacions que a continuació relacionem:

Maig 2011

- Patricia Langdon-Davies: Reproducció de 12 fotografies del Fons Langdon-Davies.
- Anna M. Agulló Solà: Reproducció de 4 fotografies de catifes de flors i altres.
- Jordi Rabell Rigau: Reproducció de 163 diapositives de color fetes pel seu pare, Josep Rabell Massoni, entre 1973 i 1975.
- Isabel Mayol Rubió: Reproducció de 5 fotografies del carrer Nou del Garrofer.

Juny 2011

- Anna Lletjós Mallofré: Un exemplar del seu treball de recerca de

batxillerat: *Rehabilitació de l'antic hospital en un centre cultural juvenil*. Elaborat parcialment amb documentació de l'Arxiu Municipal de Sant Feliu de Guíxols.

- Alfons Hereu Ruax: Donació de material imprès, llibres i postals sobre Sant Feliu de Guíxols.

Juliol 2011

- Santiago Sala Pujadas: Reproducció digital de 15 "ganxoneries" inèdites i recull de premsa.

Agost 2011

- Jordi Rabell Rigau: Donació de 131 diapositives d'indrets de Sant Feliu de Guíxols i de la Costa Brava dels anys 1960-1970 i reproducció de 56 imatges (24 del seu pare Josep Rabell i 30 negatius propis).
- Carles Xargay Saurí: Reproducció digital de 5 fotografies del seu pare, Alfons Xargay, com a ciclista amateur, els anys 1920-1930.
- Centre de formació d'adults - Toni Ferrer Vicens: DVD amb l'enregistrament de *Noves Ganxoneries* i la ganxoneria "La mesquita d'en Salvi".
- Eulàlia Vázquez Torres: Donació de 20 escriptures notaries. Fons família Tauler-Valls, 1791/1922.
- James Waite: Reproducció de 4 imatges del tren de Sant Feliu de Guíxols a l'estació de Girona realitzades per ell mateix el 1968.

Setembre 2011

- Sergio Pérez Rosa: Llibre *Historia del siti de Girona en 1809 per don Lluís Cutchet, autor de Catalunya vindicada* publicat a Barcelona l'any 1868.

- Fernando Gispert Estrada: 8 títols, accions i obligacions de la companyia del tren de Sant Feliu a Girona, 1890/1925.
- Josep Costart Roura i Anna Manjón Ruiz: Reproducció de 277 fotografies de Sant Feliu de Guíxols i voltants, realitzades en els darrers anys per ells mateixos.
- Carme i Teresa Bosch Sala: Formalització de la donació del seu pare, Jaume Bosch Cañet, d'una llibreta manuscrita del front de guerra escrita el 1938 per Albert Bosch Vinyals.
- Anna Feliu Vicens: DVD amb el documental *Narcís Masferrer i Buixó, Narmas* realitzat per ella mateixa el 2011 sota la producció de Toni Films.
- Joan Esteve Trias: Formalització de la donació d'una reproducció de l'agenda personal de Josep Roca Roca (1908-1912) i reproducció d'un fullet amb itineraris del tren de Sant Feliu de Guíxols de 1893.
- Carlos Álvarez Cros: Reproducció d'anuaris i censos ornitològics de la vall del Ridaura, 1999-2010.
- Jordi Rabell Rigau: Col·lecció de cartells i altre material imprès referent als banys de Sant Pol, 1920-1944.

Octubre 2011

- Marta Fontanet Ambrós: Treball final del màster ESAGED *Model estàndard d'ajuda a la realització de continguts variables per suportar els processos administratius*.
- Giovanni Albertocchi: Exemplar del llibre *Entre dos segles...* on hi ha un article dedicat al guixolenc Antoni Ferrer, canceller de Milà.

- Llibre viu: Exemplar del llibre *La novela de una emperatriz. Eugenia de Montijo* traduïda per Gazi-el (1922).
- Albert Gironès Costa: Reproducció de 50 imatges de temporals (2003 i 2008) i trasllat de les campanes del Monestir a la torre del corn (2011).

Novembre 2011

- Patricia Langdon-Davies: Reproducció de 67 fotografies familiars i 12 documents.
- Josep M. Vicens Batet: 12 fotografies del trasllat del bot Boera l'any 2011.
- Josep Lluís Lucena Fuentes: Reproducció de 15 fotografies de la Cooperativa de Consum Reverend Santos Boada.
- Jaume Guinó Roselló: 1 fotografia de la botiga "La Barraca". Anys 1950-1955.
- Teresa Serra Tarditi: 4 fotografies familiars relacionades amb el barri del Puig.

Desembre 2011

- Manuel Pla Carrera: Exemplar del conte *El tesoro de Simó l'infermer* basat en un relat del seu pare, Manuel Pla Salat.
- Bernd Grässer: Poemes i documentació diversa de l'obra de Josep Albertí Corominas.
- M. Concepció Rigau Girbau: Documentació sobre propietats de membres de la família Rigau, Sala i Esteva de 1853/1955.

Gener 2012

- Octavi Viader Arlandis: Reproducció d'una aquarel·la de Josep Alber-

tí dedicada a Octavi Viader, 1982.

- Patricia Langdon-Davies: Reproducció fotografies d'una celebració a Casa Rovira amb el músic Eduard Toldrà i la coral de pescadors guixolencs 1954- 1955.
- Xavier Sala Costa (Il·lusionista Xevi): Dues cintes enregistrades amb poemes de l'artista-pintor Josep Albertí Corominas.
- Teresa Sala Tarditi: Reproducció d'imatges i dos documents sobre la fonda de Cal Sabre.
- Jordi Rabell Rigau: Reproducció de 28 imatges seves, del seu pare Josep Rabell i d'altres autors sobre temes diversos: tromba d'aigua, carnaval...

Febrer 2012

- Jordi Budó Pujol (Can Toni): Reproducció de 14 imatges referides a la taverna i al restaurant Can Toni.
- Sònia Agüera Riera: Exemplar del seu treball de recerca de màster, titulat *Josep Albertí: àlbum d'impressions 1938-1940*.
- Alfons Hereu Ruax: Reproducció de 81 imatges de retrats i obra de Josep Albertí, 1974-1984.
- Escola Gaziell: Reproducció de 5 documents del fons de l'escola (reglaments interns i normes de convivència).
- Jordi Rabell Rigau: Reproducció de 107 imatges del seu fons personal.
- Albert Gironès Costa: Reproducció de 61 imatges del seu fons personal.
- Anna Vicens Feliu: DVD Documental *Homenatge*. Homenatge a Narcís Masferrer.

Març 2012

- Vicenç Ribot Respecta: Reproducció digital de 20 imatges realitzades per ell mateix.
- Albert Gironès Costa: Reproducció de 49 imatges del seu fons personal.
- Jordi Rabell Rigau: Reproducció de 85 imatges. Reportatges diversos 2003 i 2004.
- Josep M. Vicens Batet: Donació de 2 fotografies de la fàbrica de suro de Joan Vicens Malagrida.

Abril 2012

- M. Dolors Rigau Saliné: Donació de documentació familiar dels germans Josep i Paquita Coll Rigau.
- Albert Gironès Costa: Reproducció reportatge de 58 fotografies del camí de ronda entre Sant Feliu i Sant Pol. 2007-2008.
- Jordi Rabell Rigau: Reproducció de 482 imatges d'esdeveniments socials i culturals de l'any 2005.
- Laura Cervera Sabater: Reproducció d'una aquarel·la d'Eduard Almar del carrer de Sant Martirià.

Maig 2012

- Josep Lluís Lucena Fuentes: Donació del fons de la Cooperativa de Consum Reverend Santos Boada.
- Albert Gironès Costa: Reproducció de 76 fotografies de vaixells al port de Sant Feliu de Guíxols i al de Palamós i de l'escultura Lil·lia.

On aconseguir l'arjau?

L'ARJAU és una revista editada per l'Ajuntament de Sant Feliu de Guíxols que tracta temes culturals del municipi i el seu entorn. Aquesta publicació es distribueix de manera gratuïta i es pot trobar en els estancs i llibreries de Sant Feliu de Guíxols o en els serveis municipals següents: Botiga del Monestir, Oficina d'Informació Ciudadana, Punt d'Informació Juvenil, Guíxols Desenvolupament (estació d'autobusos), Centres Cívics de Vilartagues i Tueda, Biblioteca Pública Octavi Viader i Margarit i Arxiu Municipal.

Directori

ÀREA DE CULTURA

Pl/ del Monestir, s/n
17220 Sant Feliu de Guíxols
Tel. 972 82 01 57
E-mail: cultura@guixols.cat
Horari: de dilluns a divendres de 9 h a 14 h.

ARXIU MUNICIPAL DE SANT FELIU DE GUÍXOLS

Ctra/ de Girona, 45-47
17220 Sant Feliu de Guíxols
Tel. 972 32 25 93
E-mail: arxiu@guixols.cat
Horari: de dilluns a divendres de 9 h a 15 h.

BIBLIOTECA PÚBLICA OCTAVI VIADER I MARGARIT

C/ de Joan Surís, 28-34
17220 Sant Feliu de Guíxols
Tel. 972 32 40 57
E-mail: biblioteca@guixols.cat
Horari: de dilluns a dissabte de 10 h a 13,30 h i de dilluns a divendres de 16,30 h a 20,30 h.

JOVENTUT (PUNT D'INFORMACIÓ JUVENIL-CASAL DE JOVES)

C/ del Mall, 61 (Edifici de les Vetlladores)
17220 Sant Feliu de Guíxols
Tel. 972 32 73 60
Fax. 972 32 71 60
E-mail: pij@guixols.cat
Horari d'hivern: dilluns, dimarts i dijous de 17 h a 20 h; dimecres i divendres de 16 h a 20 h.
Horari d'estiu (juliol i agost). De dilluns a divendres de 8 h a 15 h.

MUSEU D'HISTÒRIA DE SANT FELIU DE GUÍXOLS

Pl/ del Monestir, s/n
17220 Sant Feliu de Guíxols
Tel. 972 82 15 75
Fax. 972 82 15 74
E-mail: museuhistoria@guixols.cat
Horari: de dilluns a dissabte de 16 h a 19 h, diumenges i festius de 10 h a 13 h.

OFICINA MUNICIPAL DE TURISME

Pl/ del Monestir, s/n
17220 Sant Feliu de Guíxols
Tel. 972 82 00 51
Fax. 972 82 01 10
E-mail: turisme@guixols.cat
Horari: de dilluns a dissabte de 10 h a 13 h i de 16 h a 19 h, diumenges i festius de 10 h a 14 h. A partir del 21 de juny obert cada dia de 10 h a 14 h i de 16 h a 20 h.

SERVEIS SOCIALS

C/ de Gravina, 39-41
17220 Sant Feliu de Guíxols
Tel. 972 82 10 91 / 972 82 03 29
Fax. 972 82 20 89
E-mail: ssocials@guixols.cat
Horari: de dilluns a divendres de 9 h a 14 h.

SERVEI MUNICIPAL D'EDUCACIÓ

Antiga Casa Palet
17220 Sant Feliu de Guíxols
Tel. 972 82 08 10
Fax. 972 32 27 72
E-mail: educació@guixols.cat
Horari: de dilluns a divendres de 10 h a 14 h.
Horari d'estiu (juliol i agost): de dilluns a divendres de 10 h a 13 h.
Horari durant les vacances escolars de Nadal i Setmana Santa: de dilluns a divendres de 10 h a 13 h.

SERVEI MUNICIPAL D'ESPORTS

C/ de Callao s/n - Zona Esportiva La Corxera
Tel. i Fax 972 82 03 16
E-mail: esports@guixols.cat
Horaris d'oficina: de dilluns a divendres de 9 h a 13 h.
Activitats esportives de les escoles i de clubs esportius: gimnàstica i entrenaments de dilluns a divendres de 9 h a 13 h i de 15 h a 24 h. Competicions: dissabtes i diumenges, segons calendari.

SERVEI D'OcupACIÓ MUNICIPAL I SERVEI D'ASSESSORAMENT D'EMPRESES

C/ dels Enamorats, 65-99 (1r pis estació d'autobusos)
17220 Sant Feliu de Guíxols
Tel. 972 82 01 19
Fax. 972 32 69 17
E-mail: som@guixols.cat
Horari: de dilluns a divendres de 9 h a 13 h.

SERVEI DE PREMSA

Pl/ del Mercat, 6-9
17220 Sant Feliu de Guíxols
Tel. 609 75 35 85
E-mail: premsa@guixols.cat
Horari: A hores convingudes.

TEATRE AUDITORI MUNICIPAL

C/ de Callao, s/n
17220 Sant Feliu de Guíxols
Tel. 972 82 01 59
E-mail: teatre@guixols.cat
Horari: A hores convingudes.

SÍNDIC MUNICIPAL DE GREUGES

Defensor del ciutadà/-ana
C/ de la Penitència, 10 (Casa Alberti)
17220 Sant Feliu de Guíxols
Tel. 972 32 80 40
Fax 972 82 11 23
E-mail: sindic.greuges@guixols.cat
Horari: de dilluns a divendres de 9 h a 14 h.
Dijous de 16 h a 19 h.

l'arjau

REVISTA CULTURAL

Ajuntament de Sant Feliu de Guíxols

Núm. 66 NOVEMBRE 2012